

פרשת ויקהל - פקודי

משנבנס אדר מרבין בשמחה

הפטרה: ויאמר יהושע אל כל העם.
כה אמר ה' (יהושע כד ב)
פרשת החודש
שבת מברכיך

כני בקר	ירושלים	חיפה
17:21	17:12	הדלקת נרות שבת : 17:28
18:26	18:25	צאת השבת : 18:27
19:02	ר"ת:	שקיעת החמה : 17:49:45

שמן'ת פסוקיה: 214 בשמחה ברות
שכל המשלים פרשיותיו עם הצבור מאריכין לו ימיו ושנותיו.(ברכות ח)

חובצ קטן הפמות ורצ האיכות לחצק לבזותיהם של אחינו בני ישראל קדושים לאביהם שבשמים

ספורים מרתקים ומחזקים
בהמשכים ומוסר השכל

משכני אחריך נרוצה

לבו השחור של יוסל חלק ד' - ספור אמיתי מדהים

לקחי הפרשה לשבת

עצות והנהגות מחז"ל הקדושים

שעקר הוא פונת הלב להטהר ולהתקדש

פלפלין מפלפלין - (סדרה 17)

צריך להתפלל על החולה בפרטות או שיוצאים בתפלה?

סוד תוספת שבת וסגולותיה

מה צריך להכין לשבת במעשה

לב בוער וכסופים להשם יתברך

מהאדמור מקאמרנא זצ"ל

"יהב ליה ידיה, ואוקמיה"

אש להבת שלהבת ט' מקבץ חדושים

מה אהבתי תורתך - בשבת זו התחדשות בשפע דברי תורה

מי הם בני היכלא דכסיפין ? / סוד שלהובתא דאשא בערב שבת

הכנות נצרכות לשבת קודש. (סדרה 56)

במה תבחר ? להיות פתר לה' יתברך או לסטרא אחרא

מעלת תפלת ותקין (סדרה 42)

מתרמית היצר לעבב ולאחר זמן התפלה

מעלת למוד הוזהר (סדרה 47)

ספר הוזהר ילחב לבך בשלהובתא דאשא

דרכי החנוכה - חנוך תשפ"ר

משיחותיו של האדמו"ר מסלונים למלמדים בפרט ולחורים בכלל יב'

פלאי הבורא מבשרי אחזה אלוה (סדרה 21)

רחמנא לבא בעי - ע"י נדיבות לב בני" במאודם נבנה קדשת המקום משכן ומקדש

תופינים לשבת קודש

בזכות תורת אהרן שמוציא מפיו נגמר המבקש שבלב לפעל המעשה

הכנות נצרכות לשבת קודש (סדרה 56) - במה תבחר ? להיות פתר לה' יתברך או לסטרא אחרא

יש לו כח לדבר בכל עת שירצה, הרי זה בכת, וכאשר מדבר דבר הרי הוציא חלק מהרוח לפועל והוא עצמו חיותו ונשמתו כמשה (שיר השירים ה, ו) נפשו יצאה בדברו, שכל דיבור שיוצא מפי האדם הוא אבר וחלק מנשמתו אשר הוציאה לפועל עתה, וכן בכל מעשה ותנועות שמתנועע מוציא חלק נפשו לפועל וכן בכל מחשבה שמהרהר ומחשב מוציא חלק נשמה לפועל, וכן בכל מושל שישכיל ומחדש איזה שכל מוציא לפועל אבר וחלק מן נשמה לנשמה. ונודע, כי כל דבר שהוא בכת מקבל שינוי והתהפכות, אל אשר יחפון יטנו, כמו כח הפרי תוך הדבר ולפי שאינו רק בכת או אם ישנו אילן זה יוציא פרי זה ואם ישנו שם אילן אחר יוציא פרי אחר, משא"כ אחר שיצא לפועל אינו מקבל התהפכות כי אחר שגדל הפרי באילן כן יהיה לעולם לא יקבל שינוי וכמשה (קהלת ג, יד) ידעתי כי את כל אשר עשה אלהים הוא יהיה לעולם עליו אין להוסיף בו, עשה' דייקא, ר"ל אשר יצא לפועל נשאר כך תמיד, ולזאת באה הנשמה תוך האדם שיוציאנה לפועל לא זולת. ולפי זה, מיד כשהאדם מדבר איזה דיבור וכן בשכל ומחשבה ומעשה כאשר הקדמנו שכל מה שנסביר בחלק א' ממנו תדון על שאר חלקי הנשמה או הוציא חלק ההוא לפועל או מיד נבדל חלק חיותו ההוא והולך למקומו למעלה, דהא עיקר ביאתה לזה העולם אינו רק בעבור הוציאה לפועל, וכאשר יצאה לפועל אין לה להיות עוד בזה העולם. וזוהו ענין אומרם ז"ל שמהמחצית שאדם עושה נכרא מלאך קדוש וכא מיד לפני ה' ואומר פלוני בנך עשאי. ענין בריאת הנמצא הקדוש הזה הוא חלק מנשמתו אשר יצאה לפועל ומיד פורת למעלה כי אין לו להתעכב עוד בזה העולם אחרי שגמר פעולתו אשר בשבילו בא הנה. ולפי שהדבר אשר הוא בכת מקבל שינוי והתהפכות כאשר אמרנו, לזאת הנשמה ביד האדם כחומר ביד היוצר אל אשר יחפון יטנו וכל אשר חפץ יעשה ממנה, ולכן כשמדבר האדם דיבור קדוש בתורה ותפלה ודומיהן, ולפי שאוריותא וקב"ה חר, הרי עשה החלק כהכלל ונעשה ממנה אלהות כביכול, וכאשר מדבר דברים אסורים כלשון הרע ורכילות ודומיהן או דברים בטלים שהם דיבורים אשר אין צורך לאדם לדברם כלל אחז"ל שעבר בעשה ולא תעשה כל עבירה היא קליפה וסמ"א. נמצא עשה מנשמתו וחיותו סמ"א, כי דבר שהוא בכת מקבל שינוי מן הקצה אל הקצה וכאשר יצא לפועל כך נשאר לעולם והתורה ניתנת בעבור זאת להאדם כדי שידע ע"י מה יניח נשמתו באלהות וע"י מה נעשה ממנה סמ"א ח"ו, וכל זמן שהנשמה מלוכשת תוך הגוף אין האדם מרגיש בזאת, ואחרי הפטירה במקום שהניח כל ימיו חלקי נשמתו שהם המעשים והדיבורים והמחשבות והשכליות שם ימצאנה עליו אין להוסיף וממנו אין לגרוע כי אין חשבון ודעת בשאול בו. ועתה ישיביל האדם הנללב ויבין בטוב מדעו אחרי שידענו שהתפלה נעשה כתר לה' וכן דיבורי תורה והדיבורים הם הם האדם בעצמו הרי ע"י דיבורים הקדושים נעשה האדם שהוא הנשמה כתר ועטרה לה', והוא משה (ישעיה מ, ג) ישראל אשר כך אתפאר, כי פאר הוא נור ועטרה ואמר כי השי' מתעטר בישראל שהם עצמם נעשים לו עטרה וכתר, והוא

קוראים יקרים, פורים כבר מאחורינו אבל בתקוה שאורותיה עדיין בקרבינו כדי שנוכל להעפיל לתחנה הבאה ולהתכונן לשפע של קדושה וטהרה ישירות מאיתו יתברך בחג הפסח ספירת העומר וחג שבועות, ויש להתמלא בשמחה עצומה על הזכות שנתנה לנו להטהר מבפנים ומבחוץ שהרי כל הבריאה מתחדשת באור חדש, ולכן צריך להפנים ולהתייחס לנקיונות הפסח כמתנה משמים ולא כעול חלילה. כי זה דרכו של היצר להטעות את האדם בדמיונות ובבלבולים עד שיגיע הזמן, ואחרי שכבר הגיע הזמן כבר לא אכפת לו שידעו מתחבולותיו, כי הוא דבק במטרתו להטעות, ומי פתי יקשיב לו ? ובפרט שכל פעולה ודיבור ואפילו מחשבה שאנחנו מוציאים מהכח אל הפועל מקבלת מימד חדש, לבוש חדש, ומיד נראה לאן הולכים ... ולכן צריך לשים לב היטב ולהתכונן לשם שמים, להיות חפצא של מצוה הכל לכבוד בוראנו הנה כתב הערבי נחל ויקהל, א' ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם. יש לדקדק, מאי לעשות, הא מצוה זו היא בשב ואל תעשה מלאכה בשבת, ואי קאי על מאי דאמר ששת ימים תעשה מלאכה הא לאו מצוה אלא רשות. ששת ימים תעשה מלאכה, יש לדקדק בתיבת תעשה, הוה ליה למימר תעשה בפתח. וביום השביעי יהיה לכם קודש שבת שבתון בו, ויש לדקדק, רתיבת לכם מיותר, ודרו"ל ידוע. נקדים ענין א' אשר הוא עיקר ויסוד כל התורה חיוב מוטל על איש הישראלי בלי לשוכחו אף רגע כי הוא יסוד כל היסודות ותכלית הכל, וביארתי בזה מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים פט, מט) מי גבר יחיה ולא יראה מות ימלט נפשו מיד שאול סלה. וכתבנו במ"א בדרוש לפ' תצא דהכי קאמר ע"י שיוכור יום המיתה ניצול מיצר הרע ובוה ממלט נפשו מיד שאול, משא"כ האיש אשר בימי חיותו אינו רואה יום המיתה לפניו אי אפשר לו למלט נפשו משאול כי היצר הרע יתגבר עליו ע"ש, ונבאר כאן בדרך אחר. נודע היות הנשמה באה לעולם לבלתי תאכל נהמא דכסופא, וכתבו הקדמונים כי הנשמות ניתנות באדם, והוא בכת, וניתנת לו להוציאה מכח אל הפועל. ולהבינך ענין זה בבירור כך הוא, עיין מ"ש בפ' וישלח מהשייך לזה ונבאר עתה כל הדברים היטב, הענין הוא, כי יש באדם נפש רוח נשמה, ונשמה לנשמה. והענין, כי חלק הנפש היא כח המעשה הניתן באדם, כי דומם אין לו תנועה ולא יעשה מאומה, וניתן באדם נפש חיה ועיניו יש לו כח לעשות כל מה שחפץ. הרוח, הוא כח וחיות מאת ה' ניתן באדם אשר בכחו ויכול לדבר, ולזה מתרגם לרוח ממללא. נשמה, הוא חיות וכח מאת ה' אשר בו יחשוב האדם כל מה שחפץ, והוא מעולם המחשבה. נשמה לנשמה, הוא השכל שניתן באדם חיות וכח מאת ה' אשר בו ישיביל בכל המושכלות, כל אחד כפי ערך שכלו כך ישיביל. הרי אלו ארבעה מיני חיות באדם, ואחרי מותו הגוף כלה ולא נשאר רק ד' חלקי נשמה הללו כי זה כל האדם, אבל הגוף אינו רק לבוש שפושטין אותו. ואמנם כל אלו החיות ניתנו באדם בכת והוא יוציאם לפועל. ולהסביר דבר זה נדבר מאחד וממנו תדון על כל הד' חלקים, ונדבר מחלק הרוח ממללא, הנה ניתן באדם כח וחיות שעל ידו

התבוללות ההלך בכל, כי העשרה אינו דבר נפרד והבן. ועתה נשכיל מה מתוך וסוב ויפה אף נעים בהיות האדם אחר פמירתו מוצא עצמו כתר להשיי כביכול, ומה מר ורע בהיותו ח"ו מוצא עצמו כתר לסמ"א, כי עיי דיברים אסורים כרכילות ולשון הרע וליצנות ודברים במלים ודומיהן נעשה כתר לכוכבים ומזלות ח"ו, (וכן במחשבות ושלליות) אין למעלה מעונן ואין למטה מנגע זהו תענוג מתמיד ועולם הבא והשארית הנפש ונצחיותה, וזה עונש מר וניהנם ובאר שחת וכליון נפש וכף חקלע רח"ל ברוב רחמיו וחסדיו ויתן בלבנו לעשות הטוב בעיניו. וזהו מה שהוכיח הנביא ע"ה לישראל באומרו (הושע ט, י) ויגורו לבושת, פי' הפרישו עצמם לכוכבים ומזלות הנקרא בושת. ויש לדקדק דהיה לו לומר היגורו עצמם לבושת. אך ישכיל האדם במשל אם נמצא בן מלך גדול אשר אביו אהבו כנפשו וילך ויעשה כתר מלוכה לאויב אביו המלך, כך הדבר הזה ח"ו, כי ה' צוה אותו לקבל עול מלכות שמים בכל יום, וקבלת מדינה מלך עליהם הוא לעטרו בכתר מלוכה, לזאת בקבלת עול מלכות שמים בכל יום בקריאת שמע ותפלה מעטרים למלך הכבוד, היתכן לעטר ח"ו לסמ"א אויב אביו המלך ח"ו בדרבים במלים ושאר דיבורים האסורים.

מעלת תפלת ותיקין {סדרה(42)} – מתרמיות היצר לעכב ולאחר זמן התפלה

ויותר חמור הנמשל מהמשל כי בהמשל עושה בן המלך עטרה לאויב המלך אבל
בנמשל האדם עצמו נעשה כתר הן לטוב הן למוטב, וזהו שאמר ויגזרו לבושת מלשון
נזר ועטרה שהם עצמם נעשו כתר ועטרה לס"א ח"ו. וזהו ג"כ מש"ה (ישעיה א, ד)
ניאצו את קדוש ישראל נזורו אחור, כי ידוע בסוד אחור וקדם הקדושה נקרא קדם
והקליפה אחור, וז"ש ניאצו את קדוש ישראל במה שנזורו אחור שנעשו נזר לכווכבים
ומזלות ח"ו אויב המלך. הנה כאשר האדם לא ישבח בזה בכל רגע ודאי ישמור את
עצמו מדיבורים רעים ומחשבות רעות ומעשים רעים ושכלים רעים כי ראינו כל רשע
מישראל חפץ בכל נפשו ולבו שיהא פטירתו מעולם בתשובה כדי שתצא נשמתו
מתוך תשובה, ולו חכמו ישכילו זאת כי אין האדם נפטר ברגע א' בעת פטירתו אלא
בכל רגע מימי חייו הוא עת פטירתו כי בכל מעשה ודיבור ומחשבה הוא פטירת אבר
א' וחלק מנשמתו כאשר אמרנו רק בעת פטירתו הכללית כתב באור החיים שנקבצים
כל חלקי נשמתו שחלכו מאתו בכל יום ויום ובאים ומתאספים כולם גם יחד ויצאו
כאחד והוא בסוד תוסף רוחם יגיעון ע"ש באורך בפ' ויחי כי מתוך הוא, ועיין גם מ"ש
בפ' ויחי מהנ"ל.

וְכִי־אֵתָּה בְּדַבְרֵי יִחוּקָא לְמַרְן הַנְּהַ"ק מַשְׁנֵאוֹאוֹ וְיָ"ע נֶעֱבַד לֹאן בְּתַרְזִין בְּמִילִין יִקְרִין וְיִקְרִין מִלְשׁוֹן כְּבֹד, הֵינּוּ כָּל מַה שֶׁמַּעֲצוֹת יוֹתֵר קָשָׁה עוֹשִׂין בּוֹה בְּתַרְזִין וְנִתַּח רֹחַ הַלִּשָּׁת׳ וּבִשְׂחֻתוֹ הֶרֶן׳ סִימָן לֵ"ל עַל הַמִּבְלִים וּמִן בִּשְׂבִיל נְקִיּוֹת וּמֵאֲרִיכִין בֵּית הַכֶּסֶם הַקָּפִיד מֵאֵד מֵאֵד וְהַתְלֹצִין מֵאוֹתָן הָאֲנָשִׁים מֵאֵד וְהָאֲרִיךְ הֶרֶבָּה בַּעֲנִין זֶה. וְהַכֵּל כִּי לֹא נִיתְּנָה תּוֹרָה לְמֵלֶאכִי הַשֶּׁתֶּר. וְאֵ"צ לְהַחֲמִיר יוֹתֵר מִן הָדִין. וְעַפִּי הָדִין הָאִיסוֹר הוּא רַק כְּשֶׁנֶּצֶר לְנִקְבֵּיו מִמֶּשׁ כִּמְ"שׁ בְּנִמְרָא הַנֶּצֶר לְנִקְבֵּיו אֵל תִּפְלַל, הַנֶּצֶר דִּיקָא. וְאִפְּלוּ כִּשְׁהוּא נֶצֶר לְנִקְבֵּיו מִמֶּשׁ יֵשׁ גִּ"כ דִּינִים בּוֹה דִּיִּעֲבֹד וּבִשְׁעַת הַדַּחַק כְּמוֹא בִּשְׁ"ע סִימָן צ"ב ע"ש כִּמְ"א שֶׁהֲרִי"ף תִּמְיֵר לְכַתְחִילָה בִּיכּוֹל לַעֲמֹד עֲצֻמוֹ עַד פֶּרֶסָה וְכִי נִמְצָא שֶׁכֵּ"פ כִּשְׁאִינוֹ נֶצֶר לְנִקְבֵּיו מִמֶּשׁ אֵ"צ לְהַחֲמִיר וּלְבַטֵּל עֲצֻמוֹ מִתּוֹרָה וְתִפְלָה בְּחֵנֶם מַחֲמַת חֲשָׁשׁוֹת וְחֻמְרוֹת יִתְרוֹת וּשְׁנֵעוֹן בַּעֲלָמָא. רַק טוֹב לְהַתְפַּלֵּל בְּבוֹקֵר תִּיכָף אַחֵר עֲמַדְתּוֹ מִמַּטְתּוֹ. אִם אֲפָשֶׁר בְּקֵל לִפְנוֹת אֲפָשֶׁר וְאִם לֹא לֹא וְיִתְפַּלֵּל כֵּךְ. וְאִפְּלוּ אִם חוֹשֵׁשׁ בְּמַעֲוֵי לֹא יִשְׁנֵיהּ וְלֹא יִסְתַּכֵּל עַל יָהּ כֵּלָל. גַּם אֵין צְרִיכִין לְהֵאֲרִיךְ בֵּית הַכֶּסֶם וְכִי וְאֵין לְחַפֵּשׁ אַחֵר חֻמְרוֹת וּמֵרָה שְׁחֻרוֹת בּוֹה כִּי לֹא נִאֲמַר כֵּלָל בְּדוֹרוֹת הָלָלוּ וְהוּא עֲצֻמוֹ הִי ג"כ בְּזֹאת הַטַּעַם מְקוּדֶם וְהִי עוֹשֶׂה דְּבָרִים זָרִים מֵאֵד בִּשְׂבִיל נְקִיּוֹת וּכְמַעַט שְׂבָא לִידֵי סַכְנָה עִי"ז וְכִי וְעַתָּה הוּא יוֹדֵעַ וְאוֹמֵר שֶׁהֵכֵל שְׁנֵעוֹן וְחִלְחִיל לְבָלוֹת זְמַן הִיךְ עַל זֶה. וּבִסִּימָן לִיא כּוֹתֵב: רָאוּי לְהוֹדְרוֹ לְהַתְפַּלֵּל תָּמִיד בְּבוֹקֵר הַשָּׁכֶם כֵּלָל מַה שְׁיֻכָּל. תִּפְלָה אַחֵר וּמֵנָּה, דּוּמָה כְּלִישׁב בְּסוֹכִיב אַחֵר סוֹכוֹת וְאִכִּילַת מִצָּה אַחֵר פֶּסַח, אֵין לְלַמּוֹד מִגְדוֹל וְצִדִּיק לַעֲבוֹר עַל זְמַן חִפְלָה חִי"ו רַק כְּתוּרָה יַעֲשֶׂה וּבִסְתָ"ק סוֹר מֵרַע וְעוֹשֶׂה טוֹב בְּחֻסְפַּת מֵהֲרָצֵ"א דָף י"ט. וְזוֹלָתִי: כֵּלָלוּ שֶׁל דָּבָר כֵּלָל עֲנִין וְעֲנִין צָרִיךְ לִיזְהַר בְּעִיקָר הַעֲנִין עַפִּי הָדִין וְאֵחָ"כ בְּמִילֵי דַחֲסִידִי, וְעוֹד בֹּאֵי לְחֻזְכִּיר בְּפֶרֶס הַזֶּה בְּאֲנָשִׁים הַמִּתְחַסְּדִים וְרוֹצִים לְהַתְפַּלֵּל בְּנוֹף נָקִי אוֹי עִי"כ מֵאֲחֵרִים זְמַן תִּפְלָה מוֹעֵד לֵכֵל חִי מִי הָאֲמִין לְשִׁמּוּעָתִינוּ יִדְעָתִי אֲחִי וְרַעֲיֵי שׁוֹה מִתְרַמִּית הַיֵּצֵר אֵין צָרִיךְ לְהִתְנַהֵן רַק עַפִּי שׁוֹ"ע לְבַדּוֹק אֵת עֲצֻמוֹ קוֹדֵם לְתִפְלָה וּבִאֵם

מעלת למוד הנוהר {סדרה(47)} – ספר הנוהר יליהב לבך בשלהובא דאשא.

שֶׁתִּהְיֶה לָךְ הַנֶּנֶחָ בְּאֶמֶת, וְעוֹד שְׁתִּזְכֶּה עַל יְדֵי לְמוֹד זֶה לְהִיטֵת עֶפֶר וְאֶפֶר וּלְסָבֵל יְסוּרִים וְחִיפּוֹן וְדִישוֹת עֶבֶד שְׁתִּהְיֶה בְּעֵינֶיךָ כְּאֶסְקָפָה הַתַּחַתְתָּנָה שֶׁהִכֵּל דְּשׁוֹן עֲלֶיךָ, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יַעֲזֹר לָךְ בְּהִרְחֶבֶת הַמַּחֲזִין שֶׁל הַקְדוּשָׁה וּבְנִגְעֵם זֵיו הַשְׂכִּינָה שֶׁלֹּא תִרְגֹּשׁ מִכָּל אֱלֹה שׁוֹם הַיָּגֶשׁ כָּלֵל וּכְלָל. (סֵפֶר נְתִיב מִצְוֹתֶיךָ שֶׁבִּיל הַיְחָיד אוֹת ד') הַעוֹסֵק בַּזֹּהֶר וּבְחֻבְמַת הָאֶמֶת לֹא יִשָּׂאֵר לוֹ שׁוֹם סֶפֶק וְקוּשִׁיא כָּלֵל. וְתִאֲמִין לִי אֲחִי מִי שֶׁאֵינוֹ לּוֹמֵד וְאֵת הַחֻבְמָה הוּא כְּמוֹ הָדָר בְּחַיִּיל וְדוֹמָה כְּמִי שֶׁאֵין לוֹ אֱלוֹקִי, אַחֵר שֶׁהִתְאַוּוֹת גּוֹבֵר וְהִצִּיר מִסִּית וּמִבִּיא סֶפֶק אֲמוּנָה. אֲבָל הַמְשִׁים נִפְשׁוֹ בְּכַפּוֹ וְעִסְקוֹ בְּחֻבְמָה וְכו' וּבַזֹּהֶר לְהִבִּין, נִתְבַּשֵּׁר בְּלֵב כָּל חֶסֶד לֵב הַשֵּׁנֶת הַחֻבְמָה וְיִרְאֵת שָׁמַיִם הַרוֹמְמוֹת צִחַ וְצִלּוֹל וְאֶמֶת, וְלֹא יִשָּׂאֵר לוֹ שׁוֹם סֶפֶק בְּדַרְכֵי ה' הַמַּפְלִיא פְּלָאוֹת וְיַעֲמֹד עַל עֶקְרֵי עֲנִינֵי אֱלוֹקוֹת אֱלוֹקֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִשָּׂאֵר לוֹ שׁוֹם סֶפֶק וְקוּשִׁיא כָּלֵל. (סוֹר מֵרַע נַעֲשֶׂה טוֹב) סֵפֶר הַזֹּהֶר לְהִיב לָךְ בְּשִׁלְחוּבָא דְאֶשָּׁא. וְתִכְלִית הַדְּבָרִים כְּשֶׁתִּדְבֹּק בְּנִפְשְׁךָ בְּסִפְרֵי יִרְאִים שֶׁתִּרְאֶה בְּכָל עַת חִיבֶךָ לְבוֹרָא כֵּל עֲלֵמִין וּבְכִפְרֵת בְּסֵפֶר הַזֹּהֶר יַעֲקֹב דְּכִלֵּל וְהוּא לְהִיב לָךְ בְּשִׁלְחוּבָא דְאֶשָּׁא. סֵפֶר הַזֹּהֶר הוּא הַמַּסְפַּח וְהוּא הַסּוֹגֵר. (סוֹר מֵרַע נַעֲשֶׂה טוֹב) עַל יְדֵי לְמוֹד הַזֹּהֶר נַעֲשֶׂה חֶשֶׁק לְכָל מִינֵי לְמוּדִים שֶׁל הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה. יְדַע שֶׁלְמוּד הַזֹּהֶר מִסְגֵּל מֵאֵד מֵאֵד. וְדַע שֶׁעַל יְדֵי לְמוֹד הַזֹּהֶר נַעֲשֶׂה חֶשֶׁק לְכָל מִינֵי לְמוּדִים שֶׁל הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה, וְהִלָּשׁוֹן שֶׁל הַזֹּהֶר מַעֲזֵר מֵאֵד לַעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. שִׁיחוֹת הַר"ן ק"ח [מִלְקֻט מִנְחַת יִצְחָק]

ע"י למוד הוזהר ממתיק הדינים ומשביית הקלפות. ובכלמוד התורה ובפֿרֿט בעוסקו במתיקות לשון הוזהר ובאור של סודות התורה מתוקים מדבש מתוקים, ודאי טעמו וראו בכל אלה יתמתקו הדינים, וממֿש יתהפֿך ברנע לאיש אחר בלב רחב וישמֿח, וקִזֶּה ממתיק הדינים וכוֹרֶת ומשביית הקלפות, וזהו הנקרא מחֿצְרֵי חקלא. (נתיב מצוותיך, שִׁבְלֵי הַתּוֹרָה, א' אות י') העצה לניצל ממינות ואפיקורסות – למוד הוזהר. אמר הרה"ק ר' מרדכי מלכוויטש קודם ביאת משיח תתגבר מינות ואפיקורסות רחמנא ליצלן בעולם, העצה לזה להתהר בשלושה דברים, והדבר הראשון הוא, לאמור בכל יום זוהר אף על פי שאינו מבין מה שאומר, כי אמירת זוהר מסגֶּלֶת לטהרת הלב. (אור ישרים, מִירָא דבִּיא) ולו עמי שמע לי, בדור הרע הזה שהמינות גובר, היו למדין עם תינוק בן תשעה שנים ספֿר הוזהר והתקונים להגות בהם, והנה יראת חסא קודמת לחִכְמָתוֹ ויתקיים. (נוצר חסד פֿרֿק ד' מִשְׁנֵה כ') בעת למוד ספֿר הוזהר השכינה שוֹרֶה עֲלֵיךְ והקב"ה מאיר עֲלֵיךְ אור חיות. אֲבָל העקר תדע אחי, למוד זה שנתגלה בזמן הזה וכו', הוא מחמת שרע גובר מאד וכִנְסֵת יִשְׂרָאֵל נופל, ובכלמוד זה נִרְדֵּף הנפֿש, ובאִמָּת בעת למוד הסודות ובפֿרֿט זוהר ותקונים מאיר הנפֿש, ועל ידי למוד וידיעות כִנְתֵּי הַמְצוּוֹת מעורר בשורשים עֲלִיוֹנִים וְאִיר לִמְטָה בעלוי רב אור גדול, ובפֿרֿט בעת למוד ספֿר הוזהר שִׁמְשֵׁשׁ הַשְׁכִּינָה שוֹרֶה עֲלֵיךְ והקב"ה מאיר עֲלֵיךְ אור חיות, ובכלב

דרכי החנוכה – שיחות בעניני החנוכה – משיחותיו של האדמו"ר מסלונים למלמדים בפרט ולהורים בכלל יב'

ביותר את המהנך, וטועה שסובל על גאות מופרזת, ולכן רוצה לשבור את כוחו, ומשריש בו הילוך מחשבה שהוא ילד רע ובלתי נסבל, ושלא יצליח בלימודו, ועל ידי זה מערער את כל כוחות הנפש ולפעמים זהו בבחינת מכה שיש בה כדי להמית בתכונת נפשו. והמומחיות המיוחדת בחינוך היא כלפי ילד בעיית שמוחו סתום ואינו תופס מה שלומדים, וליבו סגור ואין לו כל רגש לשום דבר שבקדושה, מידותיו רעים ובלתי נסבל על חבריו, ותמיד נדמה כאילו כולם רודפים אותו מבקשים רעתו וכו'. הדבר הנרוע ביותר אם המורה מתיאש ממנו, ומשלים עם מצבו הרע שאין מה לעשות. עליו להאמין ראשית כי בכל ילד יש נשמה קדושה וחלק א' ממעל, אך שמסביבם יש אחיות החיצוניות וקליפות, וצריך תמיד לחפש עצות איך לפתוח מוחו ולבו, ועל כנון דא נאמר מאמר החכם אין עצה כהמחפש עצות, וכאשר מחפשים עצות יש סיעתא דשמיא. ואחרי כל העצות אין עצה כהמבקש ומתחנן להקדוש ברוך הוא שישלח עזרו מקודש (לשון יסוד ושורש העבודה) וכמו שמסופר על אחד מראשי הישיבות שאם אחד מתלמידיו לא היה רואה סימן ברכה בלימודו או במידותיו היה צם ומבקש רחמים בעדו ככה צריך להיות גם אצל מורה בתלמוד תורה [מלקט מנחת יצחק]

א- חינוך בדרך ישראל סבא כמה ניצוצות קדושה מהאדמור מסלונים וצ"ל בקונטרס נתיבי החינוך. בשורות בודדות אלו מסביר הרב בטיב פעם וביסודיות את הדרך לספל ולהתמודד עם גיל ההתבגרות, אבל לא רק שידוע שזה לא פשוט לעבר את השלב העדין הזה בקלות. ולכן ההדרכה של האדמור וצ"ל, יקרה עד מאוד ונצרכת היא למד ובפרט לילדי התשכ"ר ולבני הישיבה בימינו ובפרט בדרונו ותמי דיתמי. א- כמה פנינים משיחותיו של האדמור מסלונים למלמדים בפרט ולהורים בכלל חלק יב. תפקידו של מורה מחנך, מן העניינים העיקריים בהם תלוי הצלחת החינוך הוא הבנת נפש הילד. לכל ילד יש נפש מיוחדת, והמהנך צריך להיות בעל נפש להבין נפש החנוך, ובמיוחד במקרים שאין לילד נפש יציבה ונתון תחת מצבי רוח, שצריך להכיר את נפשו ואת מצבי הרוח שבו, אז מרגיש גם הילד הקטן בתת הכרתו כי המורה מבין אותו. ועל ידי זה אורב אותו ונותן בו אימון, ומקבל מרותו. אם אינו מכיר את נפש הילד, עלול המורה לעשות שגיאות חמורות בחינוך. כי גם לילד לפי ערכו יש משברים, שהמהנך צריך לעזור לו לצאת מהם, וכשאינו מכיר את נפשו יכול לגרום לו נזקים קשים בחינוך, ולדוגמא, ילד שסובל מרגש נחיתות והושב שכולם שונאים אותו, והתוצאות מרגשות אלו קשים ומרגיזים

פלאי הבורא רחמנא לבא בעי – לב האדם – ע"י נדיבות לב בני במאורם נבנה קדשת המקום משכן ומקדש

הפעולה ומעשה האדם שזו באמת קביע וקיימא דאפי' פושעי ישראל מלאין מצות וכנ"ל אות רנ"ב והוא המשפיע קדושה בזמנים וכו' ימי החול. ויו"ט שבו יראה כל זכור במקום הוא נגד בכל מאודך דודאי בכל מעשה מצוה יש ג"כ צד דבכל מאודך ורכוש שמפסיד ע"כ. וזה תלוי כפי נדיבות לב האדם וכונתו במעשה המצוה וכונת הלב הוא בכל לבבך שזהו ישראל דמקדשי. ונגדו קדושת ר"ח שנבנה ע"י קדושת הנפש דסנהדרין. וכן קדושת חנוכה ופורים שנבנו ע"י נפשות מיוחדות ובהם מאיר קדושת הנפש שמצד חומן. ומצד הממון הנתלה בלב הוא יו"ט שבאמת זמנו קבוע בתורה רק שנתלה בקביעות ר"ח התלוי בבניי ובהם זוכין לקדושת המקום ביחוד וכו' מאלו חלוק ג"כ לג' ובכללן י' קדושות ואכ"מ. ובנפשות יש מלך והוא נגד הלב כמ"ש בס' יצירה שממנו רוח חיים לכל ישראל וזה כל יגיעות דוד המע"ה כל ימיו שיחי' לו לב טהור עד שביקש ברא לי וגו' יש מאין לצורך השפעת ישראל. והוא נבנה ע"י בכל לבבך שבלב עצמו שאינו ניכר על המעשה. ומצד הגברת החשק שבלב עד בכל נפשך במסירת נפש על רצון הש"י מזה נבנה קדושת הסנהדרין ומופלא שבב"ד והיא נגד הכבוד והדרם הדינים דיני נפשות ושופטים על כחות הפעולה שבבניי. ומעברים שנים וחדשים היינו שקדושת חומן נבנה על ידם. וע"י הגברת החשק עד בכל מאודך להיותו כל רכושו כלא חשיב בלבו נגד רצון הש"י נבנה קדושת הכה"ג שנא' בו (ויזמא יח). גדלהו משל אחיו בעושר שהוא שייך לקדושת המקום ביחוד והוא המוח שבגוף הכנס' המשפיע השכלה לכל ישראל כמ"ש כי שפתי כהן וגו' ותורה יבקשו מפיהו וגו'. והנם שנחרב בהמ"ק מ"מ יש ג' קדושות אלו בנפשות מיוחדות רק בהעלם ואינו בהתגלות מיוחד. וכפי כשרון הדור כך הם בהתגלות יותר וכן להיפך ח"ו. וכן כפי כשרון כל איש פרטי בכחות לבו כך הוא יונק מאותה קדושה: [מלקט מנחת יצחק]

ורנ"ג ע"י נדיבות לב בני במאורם נבנה קדושת המקום משכן ומקדש. וע"י נדיבות לבכם בנפשים דהיינו בכחות הפעולה שבגוף נבנה קדושת חומן כמעט (ע"י ג). מי שטרח בע"ש יאכל בשבת. וכפי פעולת האדם בקדושה בו ימי המעשה שהם ימי הפעולה בכחותיו כך הוא מקבל קדושה בשבת. וכך בקדושת המקום ודאי כ"א כפי נדבת לבבו בתרומת המשכן ונדבת המקדש וכן אח"כ בהקדבת הקרבנות כך הי' השגתו בקדושת המקום. וע"י נדיבות לבו בכל לבבך דהיינו בכפיית היצר שבלב ע"י זוכים לקדושת הנפש. שכמו שיש זמן ומקום מקודש כך יש נפש נבחר כמעט (סנהדרין סה) מה יום מיומים מה גבר בגבורין. והוא ראש הדור כי כל ישראל כאיש א' והנבחר הוא במדרגת הראש לגוף. וכפי נדבת לבבו בכל לבבך כך מאיר בו קדושת הנפש כי בכל האיברים מאיר מן הראש. ויש בגוף מוח והוא כח ההשכלה שבאדם ולב שבו רוח חיים וכבר שבו כח המעשה שבו הדם הוא הנפש והיינו כי כל א' כלול מגו. וכן בקדושת המקום י' קדושות (דברים פ' א) כי כל דבר כלול מ' וגו' ראשונות הם כחות המקבלים וגו' אמצעיות כחות הגוף וד' תחתונות כחות המושפעים ההשפעה. ונגדם נפש הוא שבידו קבלת ההשפעה ומקום הוא המקבל ההשפעה והזמן הוא אמצעי הגוף שבו עוברת ההשפעה. ובמקום ירושלים הוא קדושת המקום ועזרת נגד קדושת חומן הנבנה ע"י עבודות שבו. וק"ק נגד קדושת הנפש ובו אין נכנס אלא כה"ג נפש מיוחד ומבקש לא יעדי עבד שולמן מרבית יהודה (כמ"ש יומא נג) ג"כ קדושת נפש ונבנה ע"י בכל לבבך כמעט יכין את לבו כנגד ק"ק (ברכות ל). שקדושתו בנוי ע"י קדושת בכל לבבך. והיינו כי כ"א כלול מכל הגו'. בנתינת הממון שהוא מצד הרכוש הוא בכל מאודך והנתינה הוא כח הפעולה הוא בכל נפשך והנדיבות לב הוא בכל לבבך ומכא נדיבות לב הוא קדושת הק"ק. וכן בזמן שבת הוא קביע וקיימא מצד

תופינים לשבת קודש – בזכות תורת אהרן שמוציא מפיו נגמר המבקש שבלב לפעל המעשה

חלק באותיות התורה והוא הענין שא' (ב"ק צב) מנא הא מילתא דאמרי אינשי וכן (סנהדרין ז). והוא דהוה קאמר ואיל כו' קרא כתיב. ומצאו ע"י רמז במקרא והיינו השרש שלהם בתורה. וכן אמר ההוא גברא לר' ינאי ירותני נבך כו' קהלת ינאי אין כתיב כאן אלא קהלת יעקב (כמ"ש ויקרא רבה פ' ט) שכל א' יש לו חלק בתורה אפילו ע"ה שמכונים בית יעקב (כמ"ש בבא מציעא לג' ז) ובחינת אהרן הכהן כ' ואתם תהיו לי ממלכת כהנים. ובחינת השושבינין משה רבינו ע"ה הוא הדעת שמופיע בקדושת שבת כמ"ש כי אות היא בניי וביניכם וגו' לדעת כי אני ה' מקדשכם והוא להמשיך החכמה שבמוח אל הלב הוי לבער מאתו הלב כסיל מב' מפתחי הלב. ומשה רבינו ע"ה שושבינא דמלכא באתערותא דלעילא. ובמתן תורה הוריד השכינה לארץ כמ"ש (ב"ר פ' יט) בא משה והורידה למטה וכן השבת מאתעדל"ע לבד דאני ה' מקדשכם. והו' מצד משה רבינו ע"ה. וכח זה יש גם כן בכל א' מישאל להמשיך האתעדל"ע כמ"ש בשבת זכור וגו' לקדשו וכו' לעשות את השבת. וכן במתן תורה כמה שאמרו נעשה ונשמע דר"ל שהם עושים דברי תורה וכמ"ש (ויקרא רבה ר"פ א) גם כן פ' עושי דברו על ישראל. ואהרן שושבינא דמטרוניתא לקרבם לתורה באתערותא דלתתא. וזהו ממלכת כהנים בעבודתן מצידם והשתדלותם. וגוי קדוש זהו

ויקהל, ג' קריבו שושבינין עבדו תקונין לאפשא זינין וגונין עם רחשין. קריבו שושבינין דקדושת שבת שהוא יחוד קב"ה וכנסת ישראל הוא כזיווג חתן וכלה כשי"ש ביום חתונתו וגו' וכללות הנשמה יתירה מנפשות ישראל נקרא כלה ונצרך לה שושבינין ליחד השפעה דלעילא היינו קב"ה בנפשות ישראל שנקראו כלה וכמ"ש (שמות רבה פ' מא) שני לוהות כנגד חתן וכלה וכנגד ב' שושבינין. והם בחינת משה ואהרן שנקראו שושבינא דמלכא ושושבינא דמטרוניתא (כמ"ש וזח"נ כ' א) וכאמת בכל נפשות ישראל נמצא בחינת השבעה רעים שהם בחינת הו' מידות הקדושים. הגו' מדות שיש בישראל רחמנים ביישנים וגומלי חסדים (כמ"ש יבמות עט). הם מושרשים בלבם מנ' האבות רחמנים הוא מדת יעקב אבינו ע"ה רחמן שבאבות (כמ"ש ב"ר פ' עה). בעבור תהיה יראתו על פניכם זו בושח כו' שהבושה מביאה לידי יראת חמא. וגומלי חסדים מדת אברהם אבינו ע"ה אהבת חסד לאברהם. ובחינת יוסף הצדיק הוא בכל ישראל כשי"ש ועמך כולם צדיקים. ובחינת דוד הוא הלב דאיתא כמ' יצירה לב בנפש כמלך במלחמה. ומה שאמרו כשכפרו במלכות בית דוד אין לנו חלק בדוד וגו' מכלל שבאמת יש לכולם חלק בדוד וכאמור (שבת סז). כל ישראל בני מלכים הם. ובחינת משה היא התורה שנקראת תורת משה כל ישראל יש להם

ישראל שהיא הנשמה יתירה שעז"א בלשון המענג את השבת ר"ל שמענג הנשמה יתירה שנקרא שבת וכדאיתא בזה"ק פ' זו (רד ב) האי רוחא אתהני בהאי יומא מהנאותן דישאל ומענוגא דלהון כו'. וא' בנמרא (שבת קיח:) במה מענוג בתבשיל של תרדן ודגים גדולים וראשי שומין וכידוע דענג שבת בא לתקן הקלקול הראשון מהנחש ומין דגים לא היו בקלקול אכילת עה"ד כי היו נכסים במים וגם לא מתו במבול (כמ"ש סנהדרין קח.) ואין בהם שום בירור מאיסור חלב דם וטריפות מפני שהם הבעל חי הראשון שנזכר בהם נפש חיה ולא היה בו שום שבידה. ותרדן א' (ברכות לט.) תביל של תרדן ופה ללב וטוב לעינים וכ"ש לבני מעים. ובקלקול הנחש באכילה כ' וכי תאוו הוא לעינים וע"י שהעין רואה בא הלב חומד ועיקר הקלקול בבני מעים במילוי הכרס וע"י תבשיל של תרדן ניתקן הכל. ושומין א' (ביק פב.) מבנים אחבה ומוציא את הקנאה והוא תיקון קלקול השני הקנאה. ועל זה מרמו לאפשא זינין לפי שבזמננו אין נמצאים אותם המינים שאז"ל ע"כ אמר סתם לאפשא זינין כי יוכלו למצוא מינים אחרים להיות מכונים להם. וזונון הם דגים גדולים עם רחשין היינו דגים קטנים והוא מ"ש (שבת שם) אפילו דבר מועט כו' הר"ז עונג מאי היא כסא דהרסנא ופירש"י דגים קטנים כו' והוא גם כן על סמך מאמרם ז"ל (ברכות מ.) הרגיל בדגים קטנים אינו בא לידי חולי מעים ולא עוד שדגים קטנים מרמזין ומברין (מ.) ומברין כל גופו של אדם. אינו בא לידי חולי מעים מרמז ג"כ לתיקון הפנים דאכילה כנ"ל ומפרין ומברין כו' וכמו כן בא החיות לכללות הנפש יתירה כמו דמברין כל גופו כנ"ל:

והו רק ע"י כי קדוש אני ה'. ואחרן שושבינא דמטרוניתא להיות קיום לבחינת הדעת מצד המקבל להיות נשמר בלב שלא יתקלקל ח"ו בש"נ כי שפתי כהן ישמרו דעת ששומר הדעת של ישראל. וכידוע שבשעת הקלקול מסר אחרן הכהן נפשו כדי שלא יארע ח"ו קלקול הדעת בכלל ישראל וכמ"ש (ויקרא רבה פ' י) מוטב שיתלה הסרחון בי ולא בישראל כו' א"ל יודע אני להיכן היתה כוונתך כו' ומן המקדש לא יצא כו' שנבחר לקרב ישראל לאביהם שבשמים וכידוע מסה"ק שפי' מ"ש ברש"י (שמיני מת"כ) למה אתה בוש לכך נבחרת היינו שמוה עצמו שאתה בוש לכך נבחרת לקרב ישראל כנ"ל. ועל זה אמר תורה יבקשו מפיהו ששפתיו ישמרו הדעת להיות נקבע בלב וע"י התורה שמוציא מפיו נגמר המבוקש שבלב לפועל המעשה כש"נ בפיך ובלבבך לעשותו. ועל זה יש לומר מ"ש (עירובין סה.) כל המתפתה ביינו יש בו מדעת קונו דידוע דיון מרמו לתורה שבעל פה כש"נ ושתו ביין מסכתי וברע"מ (זח"ג רעא ב) ייבא דארוייתא דבע"פ וכל שנתפתה ונתפעל בלבו ע"י דברי תורה של עצמו שהוציא מפיו הסימן שיש בו בחינת הדעת קונו כנ"ל בפ' כי שפתי כהן וגו' ואומרים קריבו שושבינן עבירו ותיקונין לאפשא זינין וזונון כו' מ"ש וזונון כו' מבואר דאאכילת סעודה קאי ותיקונין ר"ל תיקון הסעודה כמ"ש אתקינו סעודתא כו' דאף שע"כ הכל מוכן מע"ש בדיבור זה בכונה הוא מתקן הסעודה שיתן בזה חיות הנשמה יתירה. וקורא לשושבינן הם כחותיו בהמשכת האתעדל"ע ובהתעוררת שלו באתדל"ע. עבירו ותיקונין לאפשא זינין כי ע"י שמתקנים סעודת שבת כריבוי המינים נעשה תיקון להשראת הדעת בנפשות

לבו המהור של יוסל חלק ד' ואחרון - ספור אמיתי מדרים

לכל תחום שייקבדו את הצ'קים שיימסרו להם, בהם יוכלו אותם המשפחות לרש"ש את כל אשר צריכים. בגוד והנעלה, כלי בית ומזון, פרות וירקות, ויצלילו להניע לשמחה משלמת ביום טוב. העבודה הקשה ביותר היתה, ההקדשה בדבר איזו משפחות לכלל בזקאים לקבלת פנקס הצ'קים, ואיזו משפחות לדחות, ורקבל ראה שאין לו את הכלים בבדי להקריע בשאלה קשה זו, ולקד פנה לר' מנחם, שהקים ב"ד של שלשה תלמידי חכמים מפלגים, שהקריעו על פי 'דעת תורה' מי יהיו אותם חמש מאות המשפחות שייקבלו לאותו חתן את פנקס הצ'קים. לאחר שנתקבלה ההקדשה, הכינו ורקבל וצות פקידיו את פנקסי הצ'קים לכל משפחה בסכומים המתאימים לפי מספר ילדיהם, והודיעו להם על תאריך ושעת החלוקה, בה יוכלו לבוא ולהודות ולקבל באופן מכבד וללא תמורה את הפנקסים. צבור עמלי התורה שלא היה מרגל בחלוקה מכבדת כזו, הודו וקורו והודו לזרקבל שמלכד התמיכה המכבדת שנתן להם, הנותן להם אפשרות לרש"ש בבני מלכים את כל הנצרך לבני ביתם, החל מהלכשה והנעלה, ועד למיזרי מזון וכלי בית, הם מודים במיוחד על האופן בו הוא נתן, בכבוד גדול פנאח למי שמעריך תורה. ביום האחרון של החלוקה הניע יוסל בהפתעה לבקור נוסף, בו בקש לראות איך הדברים מתנהלים, האם אכן הכל נעשה על הצד היותר טוב, שכל אחד מתקבל בכבוד הראוי לו, ולקד החנה את רכבו בסמוך למקום החלוקה, וישב בתוכה בחשך, כך שייכל לראות היאך כל כמה דקות נכנס יהודי, ולאחר זמן קצר יוצא שמח וטוב לב, כשבידו מעטפה. בסיימה של החלוקה נכנס יוסל למשרד, ובקש אף הוא לקבל מעטפה עם פנקס, כשראוי ורקבל נכחל לרנע, אך לאחר כמה רגעים נרגע ואמר לו בבת צחוק, "לצערי לא אוכל לתת לך מעטפה, שמך לא מופיע ברשימה". בסיוורו של יוסל במשרד, ראה איך שחבל מנהל על הצד היותר טוב, היאך כל קלסרי ההוצאות רשומים בסדר ובדיוק, כל רשימת המקבלים חסונה ונעולה בפספת המקומית, וכל דבר נוסף שנבקד, היה מצוין ביותר. בדיוק באותה שעה חשב ר' מנחם לבוא ולבדק את הנעשה, ואנה ה' ששני הרעים נפגשו, יוסל לא הסד בדברים, לשבח בפני ר' מנחם את זרקבל על כל מה שראה, אך הוסיף ואמר, שלדעתו, דבר אחד נעשה כאן מתוך יחסר למסדרון, הרי כל אחד מהנכנסים למקום קבל כאן מתנה גדולה שאין ברגמיתה, וגם בעבודה בקשי היה עליו להמתין, אולי דקה אולי שתיים, האם בשביל זה צריך להתקין מזון, וכי לא די במאורר פשוט, ובמיוחד שזמי החלוקה אינם המים כל כך. השיבו ר' מנחם, אם יש תלונה בדבר, עלי היא ולא על זרקבל, אני אמרתי לו שיתקין מזון מיוחד גם למסדרון, והסבה היא שהיא גופא שאתה נותן לאותם עמלי תורה וקרים כל כך הרבה, וכמעט הם אינם צריכים להמתין על כך, היא הנותנת שנתקין עבור המתנתם הקצרה מזון, והנהגתי זו למדתיה מרש"י בפרשת בא. יוסל השיב לר' מנחם, הם וחלילה שאני מתלונן, אדרבה, כלי אסיר תודה לכם ולזרקבל על שזכיתם אותי במצוה כה יקרה וחשובה, אך הערתי היתה בבדי לעורר על כך שאל תחשבו שאם אני נודב סכומי עתק לצדקות, נתן גם לבזבז מזון, חלילה, אלא יש לחשב בו פאלו היה כספכם, לעצמי אני כמעט לא מבזבז, בזבזתי העקריים הם לעמלי תורה ויראה. הוסיף יוסל ואמר, בעוד כמה שעות אני יוצא למיסה ארבה עד לנמל יני וירק שבמקום מגורי, לייקווד אשר ביני וצ'סי, אקח עמי חמש רש"י. ואנסה במהלך המיסה למצא את מקור הדברים להנהגתך. בשבוע הבא ספור תדש ומרתק אי"ה [מלקט מנחת יצחק]

לבו המהור של יוסל חלק ד' תקציר הפרק הקודם קלונגוסם אפלערגערסמטראכטער התפרנס בקשי כרוכל המחזר בין הקפרים והעניות, הפסקה לאחרונה עם פרץ המלחמה העולמית, לא היה בידו להם לפי המה, והמדרש היומיומי הקשה מול כמה פרוסות להם, נטלו את כל כוחותיו, עד שבסימו של יום מפרד נוסף, בקשי היה משרד את רגליו אל עבר בית המדרש, שם לצערו היה לומד בקשי ובעקר מתמנמם באחד מהשעורים. הדמיונות התחילו בשהגיעה המעטפה הגדולה שנגשלה לו על ידי זלמן אחיו הצעיר, המתגורר בנפש החדשה, בארץ החלומות וההוב 'אמריקה', שהכילה בתוכה, מכתב מרגש המספר על הצלחתו הכלכלית, והזמנתו לבוא אף הוא לשם, ובתוכו שמונה פרטיסי הפלגה, עבורו ועבור בני ביתו, יחד עם הבטחתו של האת, שידאג לו לפרנסה הגונה ומרוחת, שיוכל לגדל את בני ביתו ללא צרות ויריפות, באופן היותר טוב. בשאך ראה את אחיו הצעיר, שלא היה שונה מהרבה מותר גוי הארץ שהיו שם, נפלה רוחו בקרב, 'הנה זלמן, ולאחר כמה ימים, כשראה שאחיו, גם הוא רח"ל מבין אותם אלו המלחלי שבת קדש, הודיעו עד אימה, ומיד במוציא שבת, בקש לצאת מביתו החם הגדול והמרוח, לעבר יחד עם בני ביתו, אל אחת מההרבות הקרות והקטנות שהשיג. הנפשת חדשה לא האירה לו פנים, הנסיונות היו עצומים, הוא התגלגל מעבודה לעבודה, כך שבוע מחדש, לאחר שלא הניע לעבודה בשבת קדש, פטר מיד ביום השני, וקד סבל חרפת רעב קשה, אביו סבל קשות ממחלות שונות וגפטר לבית עולמו, בימי השבועה על אביו, חשב יוסל להשלים את חלומו, להקים 'קפה מרגנית' על שם אביו היקר ז"ל, שממרתה העקרתית תהיה לתמך בעמלי תורה באופן המכבד ביותר, כמו שהיינו רוצים לשלח את התרומות ומעשרות לכהנים וללוויים, באופן זה, שניקד את תלמודם וגורלם, אולי נזכה שלעתיד לבוא נוכל להביט מרחוק בחלקם ובזיו פניהם. לאחר שיוסל קם מהישבעה, פנה אל הרב שליט"א, פרש לפניו את תכניתו, ובקש ממנו שיתיר לו את הדרך אשר ילך בה, ואת המעשה אשר יעשה הרב אמר שאבינו ארץ ישראל רבם 'אבינוים מהדרים', ומצוה רבה ומיוחדת לסניעם ולהחזיק בהם. הזמן קצר והמלאכה מרבה, יש לרש"ש במהרה מקום קטן שבו שני הדרים, שלתקופה זו ישמשו כמשרד לקפה של תמיכה לעמלי תורה בדרך כבוד, בה יעבדו פקידים בהקנת רשימות הזקאים, מספר ילדיהם, וכל הנצרך, כאשר בד בבד יש לסכם על... והדרך עם עשר חנויות בכל תחום שייקבדו את הצ'קים שלנו, ולאחריהם להדפיס צ'קים בסכומים הנקובים, ובהתקרב ימי החגים, בתחלת חדש ניסן הבעל"ט, להזמין את ראשי המשפחות, כל חמשה לחצי שעה, שיבואו כל אחד, וידאו שאכן הוא המדרג, ויתנו לו בדרך כבוד מעטפה עם הצ'קים, שיוכל להתחיל בקניותיו בו ביום, כך שיתקנים בהם ענין שמחת התגל בשאלת התנא 'יכול מראש חדש'. עוד באותו יום רכש יוסל יאחת מחברות ארץ הקדש, הושיט לזרקבל צ'ק פתוח על חשבונו לכל צרכי שפון המקום, כדי שיהא נעים להבנם לשם, וצ'ק נוסף עבור כל ההוצאות הראשונות שהיו לו, ברכישת רהוט וציוד למשרד, שכן הפקידים והדפסת הצ'קים וכל הנדרש. זרקבל התברר כבחירה נכונה, תוך בחדש המשך דבר עמד על תלו, נראה בחדש ממש, מרמט בכל הנדרש, ממנו בלו, גם בתדרים וגם במסדרונות, והפקידים שנגשברו לצדק הענין, החלו כבר בעבודתם, עבודת הקדש, בהקנת הרשימות של אותם משפחות עמלי תורה שבשנה זו יקבלו את כל צרכם ומחסרם. בד בבד סגר זרקבל עם עשר חנויות

דכמו מלאך אינו יודע משום רע שאין בהם יצר הרע כמ"ש (שם פט). יצר הרע יש ביניכם. וכן אחר הרחיצה משיג הנשמה שהם הכתרים דמתן תורה שנעקק יצר הרע מלב וכנ"ל. וזה מ"ש ובמנרתא מבתא דנהרא על רישין והוא כמו הולד במעי אמו שאין לו יצר הרע שהיצר הרע שולט רק משעת יציאה (כמ"ש סנהדרין צא:) ואמרו (נדה ל:) שגר דולק לו על ראשו כו' בהלו נרו עלי ראשי שאז הנשמה על הראש. ואיתא (שבת לב.) נשמה שנתתי בכס קרויה נר על עסקי נר הזהרתי אתכם וכמ"ש (ב"ר סוף יז) היא כבתה נרו של אדם כו' וכ"כ במדברי תורה (ר"פ נח) משמו שעי' הדלקת נר שבת מתקנים קלקול אדם הראשון שהוא שליטת היצר הרע. וזוכין לאור הנשמה שיחיה על הראש כמו במעי אמו שאין שליטת יצר הרע וזהו ובמנרתא מבתא דנהרא על רישין. וכ' ביום הניח ה' לך מעצבך ורגנך וגו' ונדרש (וח"א מח ב) על יום השבת דדייק מדלא כ' בהניח רק ביום הניח והיינו בשבת שהוא יום הניח ה' לך. ואז ניצול מקטרונו יצר הרע וישנן מעצבך והיינו היצר הרע שנדרש (תמורה מז.) לבלתי עצבי שלא ישנבני יצר הרע מלשנות. ומרגנך היינו גם כן מרגנש מלחמת היצר הרע שא' (ברכות ה.) לעולם ירגיו אדם יצר טוב על יצר הרע כו'. ובזה הקדוש פ' זו (רד א) ובהיא נשמתא יתירא נשיון כל עצבא וחיתמא כו' והיינו ג"כ דדרש ביום הניח וגו' על השבת כנ"ל. רק מפרש רגנך על כעס ורגון והוא גם כן על היצר הרע עפ"מ (נדרים כב.) כל הכועס כל מיני גיהנם שולטין בו כו' שהכעס שורש היצר הרע. ולכן אמר למעלה דבעי לאסחאה גרמיה למשרי עליה רוחא קדישא עלאה שכיון שבכניסת שבת זוכה להנשמה יתירה שנעקק יצר הרע מת בו, צריך מקודם לאסחאה גרמיה כענין שנאמר רחצו חזכו וגו' לתקן העבר בימי המעשה. ובס' החינוך כ' בענין הטבילה שהוא נעשה בריה חדשה שנכנס במים כמו שהיה העולם בתחלת הבריאה מים במים. וזה גם כן המכוון בטבילה בע"ש שנעשה בשבת בריה חדשה בלא שליטת יצר הרע כמו שעשה האלהים את האדם ישר. והעיקר המכוון שהוא רחצו חזכו וכרמו הרמב"ם ז"ל בענין הטבילה. וכמו בחמין של ר"י בר' אלעאי שדומה למלאך ה' צבאות וכמו שאמרנו. וכן מפורש בתורה בכהן הנכנס לעבודה ורחצו ידיהם ורגליהם וגו'. וכן בשבת שהוא בזמן כמו המקדש במקום (כמו שנת' כ"פ) כשנכנס בשבת צריך לאסחאה גרמיה. וכן תקנו הכמרים נמי לסעודה ונסמך על מה שנאמר והתקדשתם אלו מים ראשונים (כמ"ש ברכות נג סע"ב) שהנמילה מורה שאינו מכוין להנאת עצמו וזה הקדושה. ובשבת כל אכילת ישראל בקדושה ומדת שמאי הקון שאכל כל ימיו לכבוד שבת (כמ"ש ביצה מז.) שרצה שיחיה כל הימים סעודת מצוה ע"י המכוון לכבוד שבת והלל מדה אחרת היתה לו שאמר שיוכל להיות לו מכוון לש"ש גם באכילות חול שהוא כמאכיל לאכנסא כמ"ש בהלל (ויקרא רבה פ' לז) שלא ידע כלל מהנאת עצמו (ונת' תולדות סו' מא' ב) וזה ענין נמילת ידים שהוא מצוה ומכריזין אשר קדשנו במצותיו. והוא כעין רחיצת ידים בעגלה ערופה. והיינו שאין לו נגיעה בזה ואינו מכוון להנאת הגוף וזהו והתקדשתם. ובשבת כשמשיגים הנשמה יתירה שהם הכתרים כנ"ל היינו שמתקנים קלקול הנפש. ממילא אכילת כל ישראל בקדושה: [מְלָקֵט מְנַחֵת יִצְחָק]

ויקהל, ו' בזה"ק פ' זו (רד א) כד עאל שבתא אצטריכו אינון עמא קדישא לאתחאה גרמיהו משמושא דחול מ"מ כו' וכד בעא ב"ג לנפקא מההוא רוחא ולא עלא ברוחא אחרא קדישא עלאה בעי לאסחאה גרמיה למשרי עליה רוחא רוחא עלאה קדישא. והענין דבכניסת שבת משיג הישראל נשמה יתירה דשבת הוא נייחא ואי' (מדברי תורה בראשית) ואמר רחמנא נוחו ביומא דשבתא כי היכי דנחי ביה אנא דכתיב וינת ביום השביעי ע"כ ברח' ה' וגו'. והיינו דכמו דכ' בהש"ת בסוף יום הששי וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד ונדרש (ב"ר פ' ט) על כל ההיפך מהטוב. שאז מצא עולמו חן בעיניו (כמ"ש) עולמי הלואי תהא מעלית חן לפני בכל עת כשם שהעלית חן לפני בשעה הזו והיה לו נייחא בעולמו כן צריך האדם להיות לו נייחא מכל מעשה ו' ימי המעשה שעבר. ועל כן צריך לאסחאה גרמיה משמושא דחול ובעין מה שנאמר רחצו חזכו הסירו רוע מעלליכם שבשבת הזמן לתקן כל ימי המעשה. ועי' מומור שיר ליום השבת טוב להודות לה' ובפרד"א (פ' יט) המזמור הזה כו' שכל מי שיוודה פשעיו ועווב ניצול מדינה של גיהנם ועד"ש"נ מודה ועווב ירוחם. וצריך מקודם להסיר רוע מעלליכם. ואמר דבעי לאסחאה גרמיה למשרי הליה ההוא רוחא קדישא עלאה היינו הנשמה יתירה שכן הלשון בזהר הקדוש (לק' ע"ב) ואתערמ הא רוחא מעילא ותתא כו' בעטרא דלעילא ותתא כו' כל נפשא דישאל מתעטרמ ביומא דשבתא ועטרא דלהון דשריא הא רוחא בנוויהו כו' ע"ש קרי להנשמה יתירה עטרא וכן הלשון בזהר הקדוש (תרומה קלה ב) וכלהו מתעטרמ בנשמתין חדתין כו' בנצו"א בגליון שהנשמה יתירה היינו הכתרים דמתן תורה שמחזיר משה רבינו ע"ה לישראל כמ"ש בפע"ח וז"ש וי נפש דאבדת כו' שהכתרים אבדו ישראל אחר שחטאו ובאו ופרקום. והנה בשעת מתן תורה כי אני אמרתי אלהים אתם דלא הוה מייתי (כמ"ש ע"ז ה.) וכיון שהיה חירות ממח"ת היה חירות גם מיצר הרע שהכל א' כמ"ש בנמרא (ב"ב מז.) וכ"כ במדרש (שהש"ר פ' ישקני) שכששמעו ישראל דיבור לא יהיה נעקק יצר הרע מלבם. וכיון שמשיג ישראל בכניסת שבת הנשמה יתירה והיינו הכתרים דמתן תורה שמחזיר משה לישראל היינו שנעקק היצר הרע מלבם שעי' שמירת שבת האדם משומר מן העבירה כמ"ש (מכילתא בשלה) ובפע"ח ריש שער השבת שניצול מקטרונו היצר הרע כל רע. ועל כן צריך לאסחאה גרמיה כענין שנאמר רחצו חזכו וגו'. וכעין מ"ש הרמב"ם ז"ל (סוף ה' מקואות) בענין הטבילה שהוא גז"כ ואף על פי כן רמז יש בדבר כשם שהמכוין לבו למהר כיון שטבל מהור ואף על פי שלא נתחדש בגופו דבר כך המכוין לבו למהר נפשו מטומאת הנפשות שהן מחשבות האון ודעות הרעות כיון שהסכים בלבו לפרוש מאותן העצות והביא נפשו במי הדעת מהור כו' שעיקר הוא כונת הלב להתטהר ולהתקדש. וכעין שמצינו בפ' עגלה ערופה וכל זקני העיר וגו' ירחצו את ידיהם וגו' ידינו לא שפכו וגו' והיינו שאין אנו חייבין בדבר. וכן ענין לאסחאה גרמיה הוא רחצו חזכו וגו'. ומצינו רמז לזה בנמרא (שבת כה:) ע"ש מביאין לו עריבה מליאה חמין ורוחין פניו ידיו ורגליו כו' ודומה למלאך ה' צבאות והוא

פְּלִפְלִין מְפַלְפֵּלִין – צְרִיךְ לְהַתְפַּלֵּל עַל הַחוּלָה בְּפִרְטוֹת או שְׂיֻצָּאִים בְּתַפְלָה?

על כל חולה שרשום במועד, הלא בברכת רפאנו כוללים את כל חולי ישראל, ובכך מקיימים את חובותינו ומצותינו. לעומתו השיב ראובן, כיון שע"י הוכרת כל חולה בשמו ושם אמו, יש בכך סגולה לקבלת התפילה ביתר שאת, ולהביא בכך לרפואתם השלימה בקרוב, ה"ז בכלל חובת נמילות חסדים, ובפרט כאשר פרסמו את שמם במועד, הרי זה בבחינת 'מודיע עצרו לרבים שיתפללו עליו', כעין מה שאמרנו בשבת ס"ז א', ולכן אני רושם את השמות, ומתפלל עליהם. מי הַצְדִּיקִין יִתְעַתְקֵב? תשובות יש לשלח בפקס 03-5744045 או במיל izhakhalevi@gmail.com ובקלי נדר נפרסם את העונגים נכונה. התשובות יפורסמו בפרשת ויקרא א"ה [מְלָקֵט מְנַחֵת יִצְחָק]

ראובן קבע לעצמו מנהג, שכל יום לאחר התפילה, היה חולק לעמוד הש"ץ. בו היה תלוי רשימת החולים הזקוקים לישועה, בודק אם חלילה התווסף חולה נוסף, ה"י, ומעתיק את שמו לפנקסו בכדי שיוכר להתפלל עליו, וכמו כן היה מוחק את שמות החולים שבחסד ה' הבריוא והושמטו מהרשימה. לשאלת שמעון שהבחין במעשיו ושאלו, מה לו ולמנהג זה, שאין רוב העולם נוהגים כן. השיב ראובן, שבכך הוא מקיים מצות נמילות חסדים עם כל אותם חולים, ואין בכך שום דבר מיוחד, שהרי כל יהודי מחויב בזה, ובפרט באופן שפרסמו על כך, הרי זה כמו שבקשו ממנו אישית להתפלל. אמנם כן, טען שמעון, שלהתפלל על חולה יש בכך משום נמילות חסדים, אבל מי אומר שיש חובה להתפלל בפרטות

סוד תוספת שַׁבָּת וסְגֻלוֹתֶיהָ – סוד שְׁלֹחַבְתָּא דְּאַשָּׁא בְּעֶרֶב שַׁבָּת

נעשה כעין מדורה של אש, ורוצה להתקרב וליינק מן האצילות: וסוד הדבר הוא, קליפת נוגה שהיא הקליפה היותר קרובה אל הקדושה, והנה הקליפה רואה, כי הלא מן השפע של שבת, לקחו כל ימי החול בו ימי המעשה, ועתה שהוא ע"ש, היא יודעת שתחזור הקדושה להתעלות, כדי להודות למעלה, לחזור ולהשפיע למטה בעולמות פעם אחרת, ואז היא עולה ג"כ כדי לשאול פרתתה, כי כמו שכבר גמרו כל ימי החול לקחת חלקם, הנה היא באה אחריהם לקחת גם היא חלקם כהם, ולזה המעם היא עולה בכל ע"ש. ואז, כדי

אמנם קודם שתמסובל, תרחץ פניך, ואחר כך ידיך, ואחר כך רגליך במים חמין, והזהר לרחוץ תחלה הפנים ואחר כך ידים, ואח"כ הרגלים במים חמין בע"ש. כי הלא תחלה צריך לטהר הראש, ואח"כ להעלות הרגלים, אשר הם למטה. וסוד רחיצה בחמין, הוא סוד שלהובותא דאשא דנפיק בכל ע"ש, ומתנגלגלא בהאי כוכבא ומדורא דאשא, ששם הקליפה ומכניעם למטה. וכנגד האי שלהובא, הם המים החמין, שהם המסירים הוזהבא הדבוקה באדם, והכוונה בסוד מ"ש פרשת ויקהל כי בכל ע"ש מתקבצין אותן ע' כוכבים וכו'. ואח"כ

"יהב ליה ידיה, ואוקמיה" לב בוער וכסופים להשם יתברך מהאדמור מקאמנהא וצ"ל

הנה תהלות לאל עליון וזה אומנו ה' יתברך להוסיף מדור חדש שהתחלנו בס"ד
זה מקבר, שמסרתו הפשוטה להלחיב לבות ישראל קדושים לאביהם שבשמים גם
במצבים הכי קשים וניסיונות "שלא נדע" הכל לא מדילי אלא מהרב הנאון המפרסם
בנגלה ובנסתר בוצינא קדישא חסידא ופרישא בגן של קדושים כקש"ת מוהר"ר
יצחק יהודה וחיאל ספרין וצ"ל אב"ד דק"ק קאמנהא בעל "היכל הפרכה" האדמו"ר
מקאמנהא איש קדוש וכל ר"ו לא אניס לה, שופך אור חדש ומצחצח וחדושים שלא
שמעתם אין ביאורים נפלאים מנויות שונות המשלבים את הלב ומגלים רק ספח
מאור תורתו והנה תורה אמת, ובאמת שיש בדבריו הרבה משגים בקבלה, ודבריו
דברים עמוקים, אף החלק העקרי שנתמקד בו במדור זה הוא לשונות הנהגה ונהגת
ישראל ללא גבול, לשונות של עידוד ותמיכה, הקלה רף ולשוף נפשות פצועות
הזקוקות כל כך ליחס של אבא אוהב ותוסף, וגופע תקנה, והתחלה חדשה, ואור
חדש מפציע ומרפא ומחדש את הבריות בהיות הדין וכל שמה, ובטוהני שגם מי
שלא מבין בסוד הענינים, ימצא מרגוע לנפשו וכו"ש מי שדבר בא בסודם של
דברים ודרך סליחה להתחדש לנער מעליו את כל הצרות והקריה חדשה להתקרב
לאבא שבשמים שאוהב אותנו אהבה שכמעט שכן תמותה לא יכול לתפס ולהכיל,
האדמו"ר ממש מלזה אותך יד ביד ומראה לך את הדרך לצאת מהצרה שלך.
והדבק בו יתברך. ומעתה, יש להתחנך ולהוסיף קדושה ובפרט בזמן הזה ששכר
נכנס חדש אדר עקר ההנהגה להרבות בשמחה ולהתבונן לפסח ולספירת העמר
ואל השיא חג השבועות מתן תורה, ולכן יש לנצל ההזדמנות פז זאת להתקרב אל ה'
יתברך, בסיום כל מאמר נשתדל לסכם את דברי הרב כדי שנוכל לצאת עם
פעקאלע"ה ויהי בעזרתו. זו ההקדמה תשאר בכל שבוע, אז אם אתה כבר מכיר
פשוט דלג לעיקר התוכן... והפעם... למה הקוץ בסגול? "וְלָקַח מִשָּׁה אֶת־הַמִּשְׁכָּן"
וְיָקַם הַקּוֹץ בְּסֵגֹל וְלֹא בְּקִמְיוֹ עַן בְּזוֹת שִׁירוֹתַי דְּשֹׂאֲרֵי מִשָּׁה, לַאֲתָנָא בְּהַאי אֲתֵר,
דְּאִידוּ סִמְרָא דְּקִדּוּשָׁה אוֹקִים קִימָה דְּנִקּוּדָה דְּקִימָא בְּאִמְצָעֵיתָא, דְּהִנֵּה חֲשׂוֹד וְשִׁקּוּעַ
בְּאֲתֵרֵיהּ, וְלֹא אֲתֵרֵהּ, וְלֹא נִהְיָ בְּלָל, וְשִׁירוֹתַי דְּכָלֵּא אוֹקִים לֶה לְהַאי נִקּוּדָה,
דְּאִשְׁתַּקְעָת בְּאֲתֵרֵהּ. וְלִבְתֵּר לְכָל אֲתֵרָא, דְּאִידוּ בְּנִינָא דְּהַאי נִקּוּדָה. וְאִם הַאי
נִקּוּדָה לֹא אֲתֵתֵקֵן בְּקִדְמִיתָא, כִּל מֵאן דְּאֲתַפְשֵׁט מִנָּה, לֹא יָכִיל לַאֲתֵתֵקֵנָה. וְכֵינֵן
דְּהַאי נִקּוּדָה אֲתֵתֵקֵמָה וְאֲתֵתֵהִירָתָה, בְּדִין, כִּל שֹׂאֲרַי תְּקוּנָא אֲתֵרָא אֲתֵתֵקֵן, וְאֲתֵתֵשְׁבֵת
בְּדוֹקְתָהּ. וְעַל דָּא, וְיָקַם מִשָּׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן. וְכֵינֵן בְּאֲרֵנוּ וְהַקְמָתָא אֶת הַמִּשְׁכָּן אֲשֶׁר
הִרְאִיָּה בְּיַד דְּעֵקֶר הַקָּמָה לְהַאי נִקּוּדָה רְוֵא דְּיִיד כִּלַּת מִשָּׁה פְּרִצְוֹף הַפְּנִימִי דְּמַלְכוּת
בֵּת עֵין שֵׁשׁ עוֹמֵד כִּל הַבְּנֵן וְהַפְּרִצְוֹף וְהַאי רִישָׁא דְּכָלֵּי בְּעִפְרָא כְּמִבְאָר בַּע"ח שַׁעַר
הַקְּלָפוֹת וְצִרְיִין לְאֶקְמָא לֶה בְּנִקְבָּת יְהוּדִית שֵׁשׁ כְּכָל אֲחֵר וְאֲחֵר מִיִּשְׂרָאֵל בְּמִסִּירוֹת
נֶפֶשׁ בְּאֵמֶת בְּאֵהֶב יִתְרָה וּבְהֶבֶה. וְכֵינֵן מַעֲלָה הַאי רִישָׁא לְבִינָה כְּמִבְאָר בַּפְעִי"ח
שַׁעַר הַק"ש וּבַע"ח שַׁעַר מַעוֹת הִנֵּחַ שָׁחָה לְעַפְרָא נִפְשָׁנוּ. וּפְנִים אֲדַה"ר הִנֵּה שְׂאִין אֲרִיךְ
מֵאִיר בְּאַצִּילוֹת אֵלָּא עַל יְדֵי אוּיָא

והם מאירים באצילות ואריך מאיר על ידם מתוכם ומזה הפנים הסתלקות אריך גרם
מעוט אל השכינה רחל אמנו שנסתלקו ממנו כל מ"ס ולא נשאר בה אלא נקדה. וזהו
עליות המלכות אני לבחינת אין לתמן חסא אדה"ר. והענין כי אין בוח במלכות
לעלות אלא על ידינו. והענין כי יש נשמה ונשמה לנשמה ורוח ונפש ואמנם נשמה
ונשמה לנשמה הם בנים ואו"א אחים של התפארת ומלכות והירות ונפש הם בנים
של תפארת ומלכות ובשעת היחוד בלן צריכין עליה להכלל באור א"ס על ישראל
נאותו כי בכיכול צריך הש"י עור מישראל והנה נקדת בתר המלכות נפלה בעונותינו.
ובכונותינו מעליו הנקדה אני לאין עליו ולבינה, ואם בן עתה אי אפשר לה לעלות
אם לא יהיה בנו צדיקים גמורים אשר יש להם נשמות קדושות שיש להם כוח לעלות
עד מקום הבינה ועל ידיהם תעלה המלכות. והנה למעט זה הנלות מתעכב ומתאריך
כי אין בנו מי שיוכל לעלות למדרגה זאת כי איש לדרגה פונה בתר בצען דהאי
עלמא להיות רב ורבי וראש, ואינו משפיל עצמו לפני קונו להיות אין ממש נפשי
כעפר לכל התהיה ולהיות מאמין שכל תנועה קטנה וגדולה אלוהי של עולם גנו
ועומד שם ובוחן לבות וכליות ובאמונה זאת יקבל הכל באהבה ובשמחה ושמח
בחלקו והוא בעניו שפל ונבזה ממש פחות שפחותים מכל בריה שבעולם וכוה
מסתלק מן ממנו כל הדינים וקרוי לבוא למדרגות התפשטות הנשמות ומעורר
רחמים רבים על ישראל וינבזה לבו בדרכי ה', ובאהבתו ובתורתו בלב שמה מלא
חיים ובאין שלו בבטול אני ונשות שלו להשתרר על ישראל להיות ראש ורב ורבי.
ובאמונה שלמה לקבל הכל באהבה מנשא המלכות אני לאין עליון אף עתה
בעקבתא דמשיחא חצפא יסנא והיקר יאמר אני אמלוד וקרן הקדוש קדש קדשים
רוח אפינו משיח ה' הריב"ש מוב בעת תפלת מנחה בדרך פעם אחת הכה בראשו
ומרט שער וזמר אחר כך שראה ברוח קדשו שקרוב לימי המשיח יהיה (רביעס
יאה מאק) ועל ידי זה נאבדה האמונה, והקין מתאריך, וכמעט רב צרות ורעות של
ישראל בא מן זה השתכחיות ובטול תורה ותפלה ודרכים עמוקות להיות לו
דרך מעקב, ואשרי המדבק עצמו לצדיק אמת אשר ראשו בשמי השמים עליונים
בהארות אור אין סוף. ונפשו מקשר באהבת ישראל ונפשו יצאה בדברו אש להבת
שלהבת כמו שהוא באמת בצדיקים אמתיים שדברנו אשרי להם ואשרי הדבקים
בהם ואמנם על כל זה יש קצת תקון כמה שנמסר עצמנו על קדוש השם בכל לב
בעת קריאת שמע בזמנה שאז האור מאיר הרבה כי על ידי זה אפלו ח"ו נהיה היותר
רשעים שבעולם, הנה על ידי קדוש השם ומסירות נפש באמת והכנעה כאין אנוחנו
נחשבים צדיקים גמורים ויש יכלת בנפשינו לעלות עד הבינה, ואז על-ידו-זה תוכל
להעלות הקדושה עד מקומה ולהקים המשכן אמן בן יהי רצון. וזהו ויגם בסגל
באהבה ובאהבת ישראל באמת מקימין את המשכן עם כל המרפבה אריה שור
נשר אדם מספר ויכ"ס משיח א"ת המשכין
[מלקט מנחת יצחק]

מהאבתית תורתך – מתן תורה היה ראוי להיות בדור המבול

השם יתברך הוא לבן של ישראל כמו שאמרו בשיר השירים רבה על פסוק ולבי
ער משה שכתוב צור לבי וגו'. וזהו החילוק בין ישראל לעמים דאפילו פושעי ישראל
שהרבה עברות עד אין קץ אף על פי שהם ישראל הוא ונקרא אסא דקאי ביני הוצי
(סנהדרין מד). דאפילו פושעי ישראל מלאים מצות ומעמקי לבבם דבוק בהשם
יתברך שהוא שרש נקדת לבם בדרך שאמרו (ברכות יז) גלוי וידוע שרצוננו כו' ומי
מעבב כו' ויתברך שכתב הרמב"ם (סוף פירק ב' מהלכות גרושין) בטעם מופין עד
שיאמר רוצה אני. ודבר זה אי אפשר לעמד עליו שום בריה רק השם יתברך מעיד
שהוא בן אצל ישראל. מה שאין בן אצל עכו"ם אפילו חסיד אמות העולם שמכיר
שך מוב מכל מקום עצם לבבו אין בן. וזה שאמרו מה בין תלמידיו של אברהם אבינו
ע"ה לתלמידיו של בלעם הרשע כו' עין שם בפירק ה' דאבות. ונקט אברהם אבינו ע"ה
לא משה רבנו ע"ה כי משה רבנו ע"ה למד תורה לישראל ואף הערב רב והגרים
מעכו"ם כיון שנתגברו בשם ישראל וכנו. אבל אברהם אבינו ע"ה למד לאמות העולם
כי מכל הגרים שגזר והנפש שעשו לא נשאר מהם זכר בישראל כי ערני לא היה אז
שם ישראל שיהיה גר שנתגבר כקמן שנוהל ביהדות דאברהם אבינו ע"ה תחלה לגרים
דהוא עצמו היה גר שנתגבר כקמן שנוהל להיות אורחי (ב"ב מו). וממנו התחלת שם
ישראל (בראשית רבה ריש פרשת תולדות) אבל כל תלמידיו הם אמות העולם. רק
מכל מקום הם עצמם כיון תלמידים קרויים בנים והכתוב קוראן והנפש אשר עשו
הם נמשכים אחרינו. ויסמנם עין כו' הם מהרת הנוף מקנאה ותאוה וכבוד שהם כלל
שקועי הנוף שבהם משקעות כל ההלכות. ואף חסיד שבחסידים אמרו ז"ל (ויקרא
רבה פרשה יד) בעוון מלא לענין תאוה. ונאמר (משלי כו"ד) מי יעמד לפני קנאה ואין
צריך לומר בקבוצה. שמיצנו משה רבנו ע"ה שהתורה העידה עליו שהוא עניו מכל
האדם וחשודו למשפחה. וזהו שרש השאור שבעשה המעבב ואף חסיד שבחסידים
יוכל לפגוע לפעמים ענין קנאה תאוה וכבוד שלא ינצל. אבל העקר הולך אחר שרש
הלב ומסתמא בלעם הרשע שהיה מנביא אמות העולם ואין הנבואה שורה בישראל

אלא על חכם גבור ועשיר (שבת צ"ב) כל שכן באמות העולם. ועשיר הוא השמח
בחלקו ואינו רע עין וגבור הכובש יצור שאינו בעל נפש רחבה בתאוה. וחכם
בתורה הפך גם הרוח שהוא סימן לענינות דתורה דדברי תורה יורדים למקום נמוך
ורוח נמוכה וידוע דכל גאח שופט. ואם בן נדאי בלעם היה גם בן נקי מכל אלה והיה
גם בן מלמד דרך השם יתברך ענין אברהם אבינו ע"ה שהרי היה נביא לה' וידוע
מאמנות השם יתברך שהרי נבואתו היתה נבואת אמת שנתקבה בתורה. רק כל
זה היה בהתנלות לבו אבל מעמקי לבו הוא גוי שאין לו שום שכיבות באמת לכל ג'
מעלות הנזכרות וכשהגיע לנסיון נתברר שהוא ההפך מכלם. וכן הוא מתברר
בתלמידים שהם דגמת בנים דשמעתי שהם מעמקי לב דאב וכמו שכתבתי במקום
אחר. ולכך החלוק דאלו נוחליו עולם הבא כידוע דעולם הבא רומז לבינה לבא והוא
מצד דביקות הלב דלכן כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא. מה שאין בן תלמידיו
של בלעם דבלעם עצמו נמנה באותן שאין להם חלק לעולם הבא. וכבר כתבתי
במקום אחר דבזכי ונדולה הוא לבלעם כמה שזמנה במשנה דאין לו חלק לעולם
הבא בהדי גזולי ישראל. ונראה לי ברור דזה שאמר תמת נפשי מות ישרים וגו'
שהקשה בלקושי תורה מהארי"י כיון דלא עלתה לו בן כמו שכתוב בזוהר הקדוש
(ח"ג קצד ב' למה נכתבה דברי בטלה שלו בתורה). ולפי מה שכתבתי יש לומר על
דרך שאמרו בברכות "א' מת אתה בעולם הזה ולא תהיה בעולם הבא הקא נמי
מה שאמר תמות כו' מות רצה לומר מיתת נפשו לעולם הבא יהיה תוך מיתת ישרים
הם בני ישראל אותם שאבדו עולם הבא דכפי הנראה כל עקר נבואת בלעם היתה
רק על אותם פושעי ישראל שאבדו עולם הבא שהרי הוא נסתכל רק להוכיח חסאי
ישראל ודבר רק מהחומאים. וגם אין שום בריה משיג מה שהוא למעלה ממנו ואמרו
ז"ל (ברכות לד) צדיקים גמורים עין לא ראתה והיינו עין נביא ישראל ואם בן
נביא אמות העולם אף בעלי תשובה בכלל עין לא ראתה. והוא שהיה מאותן שאין
להם חלק לעולם הבא ודאי לא השיג מישראל גם בן אלא מדרגת אותן שאין להם

הברי תורה לסעודה ר' עזריה מלך ויבזכותה נאול מלכותם הפכה ר' אהרן ויאמר בקול רם ובעוצמה וזאת

חלק לעולם הבא. ועל זה היה עקר טענת בלק כסה את עין הארץ רצה לומר הארץ הידוע בדרך שאמרו כל ישראל יש הם חלק לעולם הבא שנאמר ונאמר וגו' לעולם יירשו ארץ הרי הארץ רומז לעולם הבא. וזה היה ראית בלק שנאמר וירא וגו' משמע שהוא לבד ראה ולא אחרים. והיינו דענין האמורי שהפליג הכתוב כמה פעמים בשיבו ופירוש כגבה ארזים נבחר וחסן וגו' וכן נזכר בהלל הגדול מלחמת סיחון ועוג וכו' לעולם חסדו שיש בזה חסד עולמי. וגם מה דנתירא משה רבנו ע"ה מעוג ודאי אינו בשביל גבורתם לבד דכלפי השם יתברך אין חלוק בין גבורים לחלשים. גם מה ששלה לסיחון לשלום וירי הוא משבחה עממית שנתנו לישראל. רק ידוע מ"ש אעוג דפלט מדור

המבול דודאי אינו בחנם רק שהוא היה נקי מחטאי דור המבול ע"כ. וידוע מה שכתוב בזהר (ח"ג רמז ריש ע"ב) דהיה ראוי להיות מתן תורה בדור המבול והיה אז גם בן משה רבנו ע"ה בשנים בנימטריא משה אלמלי וכו' רק שבחמאם נתהפך שפע מי התורה למי המבול. וכן אמרו בזכחים (קמזו) דבשעת מתן תורה נתקבצו אמות העולם לבלעם ולפי מה שאמרו בפרק חלק (סנהדרין קו) דבלעם בן ל"ג נהרג והוא בשנת ארבעים ליציאת מצרים אם בן נולד שנים אחר מתן תורה. וצריך לומר כמו דשרש נפש משה רבנו ע"ה נקרא משה כנ"ל דהיה בדור המבול וכן בתלמוד (שבת קא) משה שפיר קאמרת על איזה תלמיד חכם בדור שיש בו מחכמת משה רבנו ע"ה.

מה'אהבתי תורתך - בשבת כל א' מישראל וזוהר לרבי השפעה בתורה שבעל פה.

כתב הפרי צדיק ויקהל, זיבורך אלהים את יום השביעי ויקדש אותו. בזוה"ק פ' זו (רד ב) שהוא אפסממותא בד אתוסף קדושין וברכאן מלעילא על ההוא נקודה בו' וכ' בהג"ה רח"ו ז"ל קדושין חכמה וברכאן בינה וכן בזוה"ק (תרומה קמא ב) בדיון ההוא מלכא אסתלק לעילא ואתמליא מכל קדושין ומכל ברכאן בו' ודא איהו תיאובתא דמלכא עלאה בד אתמלי קדושין וברכאן ואריק לתתא. וכ' ג"כ בהג"ה רח"ו ז"ל קדושין חכמה ברכאן בינה. והיינו דשם מדבר מקב"ה ז"א מדבר משכנתא ועד"ש ביוזר הקדוש (יתרו פח א) והאי יומא מליא רישיה דז"א בו' ואמיל לחקלא דתפוחין קדישין. והנה קדושין חכמה הוא עפ"מ"ש בזוהר הקדוש (תרומה שם ושי"מ) חכמה קודש עלאה וכתב כי ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה. דחכמה הוא מה שלומד מחבירו. וכן חכמה קודש עלאה התורה שבכתב שניתן מהשמים ובה דחכמה נגדה מאמר יהי אור דאיתא (בר' פ"ג) דה' פנמה אורא שבה כנגד ה' חומשי תורה. ובינה היינו שמבין דבר מתוך דבר. וזהו מפיו דעת ותבונה שהוא התורה שבעל פה מפיו של הקב"ה כמ"ש דברי אשר שמתו בפ"ד והיינו שמבין דבר מתוך דבר ודעת היינו מה שאין אדם יכול להשיג ע"פ הבנתו ושכלו רק שזוכה ע"י רוח"ק עד"ש (ב"ב יב:) דאמר גברי רבא מילתא ומתאמרה הלכה למשה מסיני כותיה וכ' הרמב"ן שהוא ע"כ רוח"ק ועז"א חכם עדיף מנביא וזהו דעת וכמ"ש רש"י (תשא) וברדת רוח הקודש. וזהו וברכאן בינה כמו שאמרנו דברכה הוא ריבוי כמו ברכה דאדם ודגים. ובריש ס' הבהיר דברכה התורה נקראת ברכה בו' וכמו שאמרנו (ונת' מא' א) שהוא רק התורה שבעל פה היא ארוכה מארץ וגו' ועז"א ברכת ה' היא תעשיר זו השבת (כמ"ש ב"ר ר"פ יא) והיינו עשירות התורה שבעל פה עד"ש (מדברי תורה תשא ג) ע"פ והשבע לעשיר וגו' בעשירי תורה אני מדבר ולא בעשירי ממון בו' וכן נדרש (תמורה טז) עשיר ורש נכסיו מי שבעשיר חכם לזה בו'. ועשירות היינו בתורה שבעל פה דתורה שבכתב הרי כרוכה מונחת כל מי שרוצה ללמוד יבא וילמוד (כמ"ש קידושין סו) ובשבת זוכין לריבוי השפעה בתורה שבעל פה וזהו ברכאן בינה כנ"ל. וכ' ה' בחכמה יסד ארץ חכמה תורה שבכתב כנ"ל ובו נברא העולם כמ"ש (ריש ב"ר) שהתורה אומרת אני הייתי כלי אומנתו של הקב"ה. כונן שמים בתבונה היינו התורה שבעל פה בינה כנ"ל. וכונן לשון שכלול ועד"מ"ש (וח"א מז ב) ביום השביעי דא תורה שבעל פה דאיהו יום ז' וביה

אשתכלל עלמא בו' והיינו מלכות פה תורה שבעל פה קרינן לה. והיינו כמו שפעה השי"ת שאין העולם מתקיים שיהיה הקלוקל ונצרך הרב חכמה לתקן הרב כעס. בדעתו התומות נבקעו ג"כ מרמזו לתורה שבעל פה עפ"מ"ש (וח"א קיו א) דנרמזו במה שנאמר נבקעו כל מעינות תהום רבה מבוני דחכמתא לתתא. (ונת' ויצא מא' ב) וכתב בחכמה יבנה בית ובתבונה יתכונן היינו שהשכלול הוא בתורה שבעל פה כאמור. ובדעת חדרים ימלאו כל הון יקר ונעים היינו מי שזוכה לתורה שבעל פה שהוא הרב חכמה לתקן הרב כעס עד"ש (מ"ר ומדברי תורה חקת) כל יקר ראתה עינו זה רע"ק וחביריו דברים שלא נגלו למשה נגלו לרע"ק וחביריו (ונת' כ"פ) וזהו נקרא עשיר בדעת עשירי תורה ושי"ש כל הון יקר ונעים. והנה הסדר מהשי"ת קדושה ואחר כך ברכה חכמה ובינה. אבל האדם מצדו לא יוכל לקבל הקדושה עד שיקבל הברכה שהוא הריבוי התורה שבעל פה הרב חכמה לתקן הרב כעס ואחר כך זוכה לקדושה. ועל כן ב' מקודם ויברך אלהים את יום השביעי ואחר כך ויקדש אותו שמישיג החכמה מהשי"ת. וכמ"ש סור מרע ועשה טוב. וכן שבת שהוא יחוד קודשא בריך הוא וישראל וכתב כי אם עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלהיכם. לכן צריך לאסחאה גרמיה כענין רחצו הזכו הסירו רוע מעלליכם ואחר כך יוכלו לזכות לקדושת השבת. ולית לך מלה לתברא יצר הרע אלא אורייתא (כמ"ש וז"א רב א) וכבר אמרנו דהיינו תורה שבעל פה עד"ש (סוכה נב א) אם פגע בך מנוול זה משכחו לבית המדרש שהוא מקום חידוש הלכות דתורה שבעל פה. ועל כן הוזכר ברכה ואחר כך קדושה כנ"ל. וכן אומרים ברכתו מכל הימים וקדשתו מכל הומנים. ברכה הוא אף בימי החול דת"ח דמשתדלי באורייתא דמיין לשבתות כמ"ש (וח"ג קד סע"ב) ואף בחול זוכין לריבוי וברכה בתורה שבעל פה. וכן ב' ברוך ה' יום יום וא' (ברכות מ). כל יום ויום תן לו מעין ברכותיו ופירשי שם על שבת מעין שבת ביום מעין יו"ט אך בסוכה (מו). פירשי בחול מעין של חול ע"ש. שאף בחול יש ברכה כנ"ל. וזהו ברכתו מכל הימים שבשבת כל א' מישראל כתי' וזוהר לריבוי השפעה בתורה שבעל פה. וקדשתו מכל הומנים שהומנים נקראו מקראי קודש זמינין דקדש דישאל מקדשי ומזמני לקודש עלאה לזכות לחכמה עלאה ובשבת זוכין לכל הקדושות והומנים שהם ו' זמינים כנגד ו' המדות. ושבת כלול מכל קדושות הומנים (ונת' פ' ויצא מא' ב באריכות) [מלגס מנחת יצחק]

מה'אהבתי תורתך - מי הם בני היכלא דכסיפין?

פקודי, ז' בני היכלא דכסיפין בו' מקיימי ג' סעודות שבת נקרא בני היכלא דמלכא כמ"ש בזוהר הקדוש (פ' זו רנב ב) כד עייל שבתא מתסדראן למן כל פתורי דבני עלמא דאקרו בני היכלא דמלכא בו' והך מענין ליה לכל פתורא כו' וכ"כ לעיל (יתרו פח ב) ת"ח בסעודות ואין אשתמודעון ישראל דאינון בני מלכא דאינון מהיכלא דמלכא מ"ש וזהו בכל סעודת שבת. ואומרים ביחוד בסעודה ג' בני היכלא בו' הענין כמו שאמרנו כ"פ דשבת בשנה כמו המקדש בעולם. ויש ג' מחנות מחנה ישראל ומחנה לויה ומחנה שכינה. ובמחנה שכינה ג"כ יש ג' קדושות קדושת העזרה וקדושת היכל וקדושת קה"ק. והם מכוונים נגד ג' קדושת שבת. קדושת העזרה שם היה מותר לכל ישראל לבנוס לצורך סמיכה והו נגד ק' חקל תפוחין קדישין שהוא בחינת כנסת ישראל נפשות ישראל כידוע. וקדושת בית קדשי הקדשים נגד קדושת עתיקא וכמ"ש בזוה"ק (ח"ב קא א) ע"פ והחכמה מאן תמצא והחכמה נפקת מאתר דאקרי קדש הקדשים דמדת אין שהוא עתיקא סתימאה דכל סתימין (כמ"ש סד ב) איקרי קדש הקדשים. וקדושת היכל באמצע נגד קדושת ז"א שיעקב אבינו ע"ה מרובה לה שהוא הכריח התיכון וגו'. והם כנגד ג"פ קדוש. קדיש בשמי מרומא עלאה כנגד קדושת עתיקא שנקרא מרום וקדוש דכן מורה לשון מרום בדברי תורה שהוא מרום מכל השנה ותפיסה וכנגד זה סעודתא דיממא סעודתא דעתיקא. קדיש על ארעא עובד גבורתיה ק' חקל תפוחין קדישין דארץ נקרא כנסת ישראל (כמ"ש וז"א לא רע"ב) וכן נחשב סעודתא דחק"ת בהאר"ז"ל נגד קדושת יצחק אבינו ע"ה שמדתו גבורה. וקדיש לעלם ולעלמי עלמאי נגד קדושת יעקב אבינו ע"ה שמדתו אמת ליעקב וכ' שפת אמת תכון לעד. ובאמת נגד ג' קדושות אלו יש מחנה ישראל ומחנה לויה ומחנה שכינה אך במחנה שכינה עצמה יש גם כן ג' קדושות אלו כנ"ל שהם קה"ק ועזרה והיכל באמצע. ובהיכל עצמו יש גם כן ג' קדושות שלחן בצפון ומנורה בדרום ומזבח הזהב והם כנגד ג' בתרים בתר מלכות הוא בשולחן בצפון ושולחן מלכים שלוח זכה שהמעה

שנכתבה כל סעודתו בפסוק לעולמי עד ועל זה א' וזה חלקי מכל עמלי שנכתבה סעודתו בדברי תורה שמורה שהוא לכו לחמו בלחמי וגו' ובאמת עיקר העושה הוא בדעת כמ"ש (נדרים מא) אין עני אלא בדעה וכן עשיר היינו בדעת (וכן נדרש תמורה טו). עשיר ורש מי שעשיר הוא לזה ע"ה ושלמה המלך ע"ה זכה לכל חכמה תתאה בחלום. ועז"א הכי שוא לכם וגו' אוכלי לחם העצבים שגם בדברי תורה יש שקונה ביגיעה ונקרא לחם העצבים עד"ש (כ"ב קמא:) מסיע אבנים יעצב בהם אלו בעלי משנה. כן יתן לידידו מרמז לשלמה המלך ע"ה שנקרא ידידו. שינה שזוכה לכל התורה שבעל פה בשינה ומיוחד לו העושר דשולחן מלכים. ודוד המלך ע"ה אף שבאמת לא האומר דוד חטא אינו אלא טועה (כמ"ש שבת נו). מכל מקום לא הגוון נראה שהיה עליו מענות ועל כן ב' והנה בעניי ואיתא (ירושלמי פ"ד דפאה) שהיה מתענה בו' ע"ש והיה ירא לסמוך על אכילתו שהיא בקדושה. מה שאין כן שלמה המלך ע"ה אף שבעצמו ביקש ועושר אל תתן לי הטרופני לחם חקי נכתבה סעודתו שהיה הכל לחם חקי לכו לחמו בלחמי וזהו כתר מלכות. ומזבח הקטרת הוא כתר כהונה ונעשה הויר במזבח הקטרת ולא במזבח החיצוני שקרבו בו כל הקרבנות מפני שעיקר כתר כהונה הוא כה אהרן שני ורבים השיב מעון ומדתו אהרן שלום בו' שמברר שאף פושעי ישראל עתידין שיתנו ריח כחלבנה שריחה רע ומנאה הכ' בין סממני הקטורת (עד"ש כריתות ו) וזהו אוהב שלום לייחד הכל. והמנורה כנגד תורה שבעל פה שעז"א (מ"ר תצוה) בא והאיר לי שאור תורה שבעל פה נמסר לישראל אלא אהרן כבוד ולא בשמים היא בו' נצחוני בני כמ"ש (כבא מציעה נט) וכתר מלכות היינו אור תורה שבע"פ שנותן השי"ת במחנה כמו שנתן לשלמה המעה בחלום כנ"ל והוא עושר הדעת מצד השי"ת. והמנורה היינו התורה שבעל פה שזוכה האדם ביגיעו שהוא גם כן דברי אלהים חיים. עד"ש ובתורה אתה עמל וחיי צער תחיה. ועיקר הכתר תורה הוא בבית קה"ק ששם מונחים לוחות שבהם כלול הכל כל תורה שבכתב ותורה שבעל פה כמו שנמסר למשה רבינו

רבינו ע"ה. ועז"א משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע וכמ"ש בזהר הקדוש (תרומוה קל"ב בס"א) דהוא על תורה שבעל פה דתורה שבכתב ללואי אתחיו ע"ה. והיינו התורה שבעל פה של משה רבינו ע"ה שהיה כלול בלוחות והוא בחינת הדעת של משה רבינו ע"ה. אבל התורה שבעל פה הרב חכמה לתקן הרב כעס הוא אור המנורה בא והאיר לי והיא בהיכל (ועוד נת' תצוה מא' יב ד"ה ובהיכל ע"ש) והג' קדושות האלו גם כן ג' קדושות שבת כתר מלכות הוא בחינת כנסת ישראל שידור המלך ע"ה ושלמה המלך ע"ה מרכבה למדת מלכות חק' וכתר תורה כנגד אברהם אבינו ע"ה שעיקר כתר זה בקה"ק שהוא כנגד עתיקא

מה'אתבתי תורתך - בשבת זו התחדשות בשפע דברי תורה

שאו היה מענות על ישראל בנגלות שעברו על דברי תורה ב' עבירות החמורות. מה שאין כן בבית שני שהיו עוסקין בתורה ומצות ובנמ"ח רק שהיה מענה עליהם בנסתרות. וזה קליפת עשו ועמלק שהוא כלב כמ"ש בזה"ק (סו"פ בשלח) נובה ומקטרג מספס יודע או אינו יודע מקטרג על ישראל והשיית שהוא אוהב משפט כשיש מקטרג עושה דין ולכן היה גלות שני ע"י אדום. וז"ש שעדיין ראש וראשון לבא. ואמר חרשו מעשיכם אף דעיקר חקירותא דסיחרא האור תורה ולא המעשה. אבל עיקר אור תורה גי' המעשה כמ"ש (מגילת כז.) שהלימוד מביא לידי מעשה. רק כבר אמרנו כי"פ דכ' בפך ובלבדך לעשותו ולא כ' במעשיך דגמר המעשה מהשי"ת (ונתבאר פקודי מא' ד עשי"ב) וז"ש חרשו מעשיכם היינו ע"י חידוש האור בדברי תורה וזוהי יבא למעשה שהגמר מעשה היה ע"י השי"ת כשי"ג לעשותו. וכן סופר מהיהודי הקדוש זללה"ה שאמר שבשבת זו יש בו התחדשות בשפע בדברי תורה. החודש הזה לכל ראש חרשים שכל חודש יש לו קדושה מיוחדת ויום ראשון רשא חודש שהוא ראש של כל החודש דבתר רישא גופא אויל (כמ"ש עירובין מא.) והוא כולל קדושת החודש. וניסן כולל כל קדושת ג' ב' החדשים ונקרא ר"ח שלו ראש חרשים. ראשון הוא לכל שנה וג' שהוא גם כן ראשון שמורה שקשורים בשרש בראשית המחשבה שהוא שכל העולם מכל רעיון. וזהו בקדושה בזלעז"ז נגד קליפת בכל ועשו ב' הגלויות כניל. ושבת הוא כולל כל קדושת ימי המעשה שאחריו ועל כן בשבת שחל בשבוע שאחר כך ר"ח ניסן קורין פרשה החודש וכשחל ר"ח ניסן בשבת הוא עצמו ר"ח שאו יוכלו להשיג שפע התחדשות בדברי תורה:

[מלְקָט מִנְחָת יִצְחָק]

החודש הזה לכל ראש חרשים ראשון הוא לכל שנה וג' בפסיקתא רבתי (סו"פ טו) חרשו מעשיכם שעדיין ראש וראשון לבא ראש זה נבוכדנצר הרשע דכתב ביה אנת הוא רישא דדהבא ראשון זה עשו דכ' ב' ויצא הראשון אדמוני. והיינו דנבוכדנצר בקליפה ראש כנגד מדת חכמה בקדושה חכמה מוחא שהוא תחלת ההכרה. וגם אחשורוש נקרא אחיו של ראש וכן גילו של ראש הוא הרג הוא ביקש להרוג הוא החריב הוא ביקש להחריב (כמ"ש מגילת יא.) ולעומת שבקדושה ה' בחכמה יסר ארץ כנסת ישראל שנקרא ארץ והל' ועז"ז בקשו להרוג ולהחריב הכל. וראשון קליפת עשו שהיה כנגד מדת כ"ע שהוא נעלם מכל רעיון. וכן לעז"ז היה כחו להסתיר עצמו שיוכל להטעות וכמו שמצינו ביצחק אבינו ע"ה שהיה עשו צרו בפיו וכשהיה אומר לו היכן היית היה אומר בבית המדרש לא כך הלכתי מן כך וכך כו' (כמ"ש מדברי תורה תולדות ח) ובודאי יצחק אבינו ע"ה היה יודע ברוח הקודש להבדיל בין אמת לשקר רק זהו כח עשו להסתיר עצמו עד שלא יוכלו להכיר בו. ואיתא (חולין צא.) כתי"ח נדמה לו דאמר מר המהלך לימין רבו כו' שהשר שלו הסתיר עצמו עד שנדמה ליעקב כמו רבו שמורה לו דרך הטוב. וכן לעתיד איתא (מדברי תורה צו ב) מה עשו עושה מתעמף במליתו כזקן ובא ויושב לו אצל יעקב כו' שזה כחו שיוכל להסתיר עצמו עד שאפילו מלאכים לא יבינו ערמתו. ועז"ז ואם בין כוכבים שים קנך משם אורידך נאם ה' שהשי"ת שדן את הלבבות הוא יורידנו ארץ. וכי בתר הכי איך נחפשו עשו נבעו מצפוניו. שהשי"ת יגלה מצפוני לבבו שמלא תועבה. וכן היה גלות ראשון ע"י בכל ואיתא (יומא ט.) ראשונים שנתגלה עונם והיינו

מה'אתבתי מצותיך - זריזין מקדימין לברך ברכת האילנות

בארבעה חרשים אמצעיים הגז, אשר בה. וזמן עלייתם מן הצומח אל החי, הוא בארבעה חרשים ראשונים, שהם, ניסן, אייר, סיון, תמוז. וזמן עלייתם מן החי אל האדם, הוא בד' חרשים אחרונים, שהם, כסליו, מבת, שבט, אדר: והרי"ח הטוב כתב בדורש לברכת האילנות בהגש"פ דו"ל רמזו זה באומרם ריש תורא בדיקולא סליק לאגרא וכי' כי הרואה שור שחור בימי ניסן יברח ממנו ויעלה לגג מפני שהישמן מרקד בין קרניו והענין היא כי השור שהוא דינא קשייא יותר מוכן להתגלגל בו הנפש משאר בהמות ולכן יברח ממנו משא"כ שאר בהמות ולפי שקדם לנו שאין זמן עליית המגולגל בצומח לבעל חי אלא מניסן ואילך לכן בימי ניסן שאו נכנס בו המגולגל הרשע ההוא אולי ע"י תוספת העיבור ההיא הרע וזיק למי שיפגע בו אבל אחר שכבר נתגלגל בו אינו מוזיק כי הורגל בו ולכן אין קפידא אלא בחדש הראשון לעלייתו שהוא חודש ניסן שהשור באוכלו עשב הצומח נתגלגל כי הרשע ההוא שהיה בתתלה בצומח ההיא וכבר נת' אצלינו בשער הפסוקים בענין יונס ויומברוס בני בלעם הרשע שעשו העגל בחדש תמוז ועליו נאמר בתבנית שור אוכל עשב יעיש: ולכן דווקא בימי ניסן שהוא תחילת העלייה קפדינן. ראינו א"כ גודל סגולת ימים אלו שמסוגלים להעלות ניצוצות הקדושה מן הצומח אל החי וזרזים מקדימים למצוות ועל כן נהגו חסידים ואנשי מעשה להקדים ולברך ברכת האילנות. בראש חודש ניסן מיד אחר תפילת שחרית של ראש חודש ובוה נכללים בעבדי ה' הנאמנים לעשות כל מצוותיו לכתחילה לעשות נחת רוח לפניו יתברך

[מלְקָט מִנְחָת יִצְחָק]

שבת שלום

אמר רב יהודה האי מאן דנפיק ביומי ניסן וחזי אילני דקא מלבלי אמר ברוך שלא חיסר בעולמו כלום וברא בו בריות טובות ואילנות טובות להתנאות בהן בני אדם ברכות מג' רבי אֶלְעָזָר אָמַר, וְדָאִי מַה (קפ"ו) (דְּאָמַר רַבִּי חִיָּא, מִלָּה סְתִימָא הָיָה. אֶבֶל כְּתִיב) מִתְהַלִּים פֶּד (גם צפור מצאה בית ודרור קן לה וגו'). וְכִי דוֹד מִלְכָּא, עַל צִפְרָא בְּעֵלְמָא. הָיָה אָמַר מִלָּה דָאָא אֱלָא, כְּמָה דְתִנְיָנָא, כְּמָה דְכִיבִין נִשְׁמָתִין כְּמִי קוֹדֶשָׁא בְּרִיד הוּא. אִי תִימָא כָּל נִשְׁמָתִין דְּעֵלְמָא. לֹא הָכִי. אֱלָא אֵינִין נִשְׁמָתִין דְּצִדִּיקִינָא, דְתִמָּן מְדוּרְהוֹן בְּתַרְיָה, מְדוּרְהוֹן דְּעֵלְמָא, וּמְדוּרְהוֹן לְתַתָּא. וְהָכִי אֲתַמַּר. גַּם צִפּוֹר מִצְאָה בֵּית, אֱלִין רִמְיָהוֹן דְּצִדִּיקִינָא וְיִמִּין רִשְׁמִין אִית בְּשֵׁתָא, וְאֵינִין יוֹמִי נִיֶּסָן, וְיוֹמִי תִשְׁרִי, דְּאֵינִין רִמְיָן מִשְׁמָן וּפְקָדוֹן לְאַתְרֵי דְאֶצְטְרִיד. וְאֵף עַל גַּב דְּמִנְיָן סְנִינִין מִשְׁמָן, אֶבֶל יוֹמִין אֱלִין רִשְׁמִין אֵינִין, וְאֶתְהוֹנוֹן עַל גַּבִּי שׁוּרִין דְּגִנְתָּא, כָּל חַד וְחַד כְּחִיזוֹ דְּצִפְרִין מְצַפְפָּן, כָּל צִפְרָא וְצִפְרָאן וְעוֹד מְצִינוּ בְּדַבְרֵי רַבִּינוּ הָאֵרִי וְלִי בִשְׁעַר הַגִּילְגּוּלִים הַקְדָּמָה כב רכ"ב ראווי שתדע, כי לא בכל זמן יש כח אל המגולגלים הגז, בדומם ובצומח וכו', לעלות משם ולהתקן, כי לכל זמן ועת לכל חפץ. אמנם זהו זמן עלייתם, דע, כי מי שנתגלגל בדומם, וגזרו עליו זמן קצוב של כך וכך שנים, הנה כאשר יגיע זמן עלייתו מן הדומם, להתגלגל במדרגת הצומח, אינו עולה רק בארבעה חרשים אמצעיים שב"ב חרשי השנה, והם, אב, אלול, תשרי, חשוון. ואם זמן הקצוב להם לעלות, נשלם בארבעה חרשים אלו, עולה. ועם לאו, צריך להמתין עד שנה אחרת,

כתב ופרץ יצחק אריה בס הלוי - 055-6772044 הערות והארות יתקבלו בברכה גם למייל izhakalevi@gmail.com לקבלת העלון במייל שלחו בקשה למייל. מותר להעתיק ולצלם ואדרבה מצוה לזכוי הרבים. "שגיאות מי יבין" אם מצאתם טעות - נשמח אם תעדכנו אותנו ותתקן בפנהודה תפארת א"י נת' להשיג את מנחת יצחק בכמה מוקדים: בבני ברק: פרשת ... אלחנן בבית הכנסת המרכזי, בבית הכנסת מצדה, בישיבת נתיבות חיים, בבית המדרש וזש"ק ובאצטקוביץ נתן להקדיש לשמחות להצליח לרפואה ולעלוי נשמות ... נשמח לקבל תגובותיכם ... חדש ! ניתן להוריד את העלון מאתר אופיס יהודי (גיליונות) בכתובות <https://gilyonot.jewishoffice.co.il> ובדירשו בעלוזים והורדות <https://www.dirshu.co.il>

<p>לרשומה שלמה והשלמה מהירה מקלית פת סופיה שרה פת מקלית שרה פתיה פת שרה</p>	<p>מורינו הרה"ג שמינו יוסף נסים בן פתיה זצלה"ה צבי בן ישראל ליפא ז"ל נ.ל.ב.ע. ז' טבת תשנ"ח מורי' יגאל בן אריה ז"ל אברהם בן אריה ז"ל יוסף בן לוי ז"ל אברהם בן אברהם ז"ל יוסף בן מרתה ז"ל אורנה שושנה פת צפורה ז"ל אפרים בן פאולנה ז"ל יעקב בן פאולנה ז"ל רחל בת סופיה ז"ל</p>	<p>לרשומה שלמה עזרא משה בן שולמית עדיאל אריה בן שרה ובלוי יהודה בן רבקה אליהו אלעזר בן צפורה מיכל בת שרה</p>	<p>לרשומה שלמה עדיאל אריה בן שרה מיכל בת שרה יעקב אריה בן טובה יצחק לוי בן אסתר מנחם יוסף בן לאה</p>	<p>נחום בן רבקה אפרו בן מרים ענני הָפָסָן בְּעֵבֶר הָפָסָן דְּבַר נָאָה ומתקבל</p>
--	---	---	---	---